

# Hai cu noi

PUBLICAȚIE A PAROHIEI ORTODOXE „SF. VOIEVOZI” SĂVINEȘTI  
NR. 112, MAI 2023



Parohia "Sf. Voievozi"  
Săvinești - Neamț



## Din cuprins:

- Editorial: Dumnezeu și Cezarul
- Femeile Mironosițe – un manifest al curajului și al fidelității
- Comorile spirituale ale Neamțului vizitate de beneficiarii Centrului de zi „Samariteanul Milostiv”
- Mai mare boală este necredința sau orbirea spirituală decât orbirea trupească sau fizică

Buletinul parohial apare cu binecuvântarea  
Înaltpreasfințitului Teofan,  
Arhiepiscopul Iașilor și Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

### **Colectivul de redacție**

#### **Coordonator**

Preot Petru Munteanu

#### **Secretar și aranjament grafic**

Carmen Vîntu Moisă

#### **Colectivul de redacție**

Brîndușa Dediu,  
Cristina Toma,  
Gheorghe Măriuța,  
Pr. Anăstăsoaiei Cristinel Vasile

#### **Redacția copiilor**

Cosmina Ursu

#### **Foto**

Ciprian Băbușanu

#### **Coperți**

Carmen Vîntu Moisă

### **Cuprins**

Editorial.....	p. 3
Actualitate parohială .....	p. 6
Cateheză .....	p. 46
Ne scriu cititorii .....	p. 80
Un strop de sănătate .....	p. 84
Rubrica Poftă bună! .....	p. 86
Cuvinte încrucișate .....	p. 87
Pagina tinerilor .....	p. 88
Pagina copiilor .....	p. 90
Din comunitate .....	p. 93
Cine știe, răspunde!.....	p. 94
Recomandare de lectură.....	p. 96

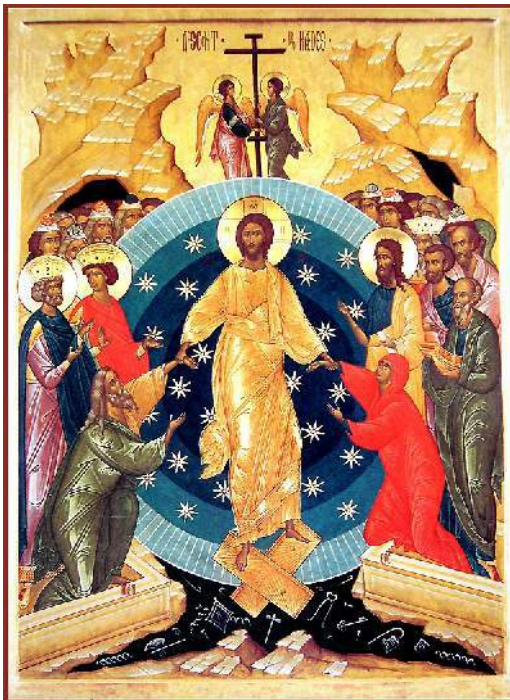


## Dumnezeu și Cezarul

Motto: „Fără religie și istoricitatea lui Iisus, lumea este un imens pustiu de sare și cenușă”.  
(Mircea Vulcănescu)

„Adevărul este că oamenii s-au săturat de libertate.” (Benito Mussolini)

„Este adevărat că libertatea este prețioasă – atât de prețioasă, încât trebuie raționalizată atent.” (V. I. Stalin)



Societatea modernă oferă omului, prin diverse forme de prezentare, scopul vieții în sine: acela al bunăstării și succesului.

Astăzi, circulă pe piață „pachetul promoțional” al concilierii între Dumnezeu și Cezar.

Prin diverse mijloace „descoperim” că succesul în afaceri ține de creșterea spirituală. Ajung să fie comercializate la pachet

toate valorile morale, la care se adaugă din abundență spiritul falsității (ce îndeamnă la doctrina lipsei de efort și a perversității Adevărului).

Adepii acestui „pachet promoțional” se străduiesc să fie buni, dar sunt naivi și plini de iluzii. Ei nu cunosc că orice judecată funcționează doar până în punctul în care este copleșită de lăcomie (capcana întinsă prizonierilor patimilor de tot felul).

Descoperind aceasta ne întoarcem la mesajul Mântuitorului Hristos, Cel care nu înșeală, și nici nu poate fi înșelat, și înțelegem că virtuțile creștine dezvoltate pe stânca credinței, iubirii și speranței, trebuie să meargă împreună cu pasiunea de a vedea realitatea în toată goliciunea ei.

Mântuitorul Hristos și sfinții bisericii nu au fost persecutați pentru că predicau virtutea, ci pentru că spuneau adevărul. Iar adevărul nu poate fi modificat în funcție de titluri sau de puterea vremelnică. Stânca realismului presupune capacitatea de a vedea răul acolo unde există, de a vedea înșelătoria sau egoismul nu numai când sunt evidente, ci și în numeroasele lor deghizări.

Cezarii lumii, în orice context electoral, promit „eliberarea” și „libertatea”, dar, descoperim că odată cu libertatea exterioară trebuie să ne îndreptăm și spre omul interior, cel schilodit de patimi și hipnotizat de promisiuni de tot felul, care mimează ideologia libertății.

Acum, mai mult ca oricând, omul poate fi sclav fără a fi pus în lanțuri. Lanțurile exterioare au fost pur și simplu

plasate în interiorul omului. Dorințele și gândurile cu care instrumentele de sugestionare ale societății lucrează, îl umplu pe om și îl încătușează mai puternic decât lanțurile exterioare.

Publicul, chiar și cel educat, și-a pierdut în mare măsură abilitatea de a cunoaște ce este autentic și ce este fals, aceasta datorită atracției hipnotice exercitate de cultul puterii și al faimei. Pentru cezarii lumii, valoarea interioară a omului a ajuns să conteze foarte puțin, sau chiar deloc.

Biserica încă vorbește prin glasul Mântuitorului (aducând model de mărturie viețile sfinților), despre importanța libertății interioare, a virtuților creștine ca acte de mărturisire a Adevărului. Libertatea interioară folosește limbajul iubirii față de Dumnezeu și al compasiunii față de semenii. Limbajul acesta este universal, și-l aud și surzii și-l pot vedea și orbii. Doar descifrând partitura iubirii responsabile, putem apela mai apoi la ofertele (promisiunile) cezarilor, fiind conștienți și liberi.

Mircea Vulcănescu spunea că: „atunci când omul pierde nădejdea mântuirii, politica rămâne singura armă de mântuire socială, aici, pe pământ. Supremația politicului (n.a. cezarului) fiind un semn al pierderii orientării creștine”.

Preot Petru Munteanu

Săvinești - Neamț

## Femeile Mironosițe – un manifest al curajului și al fidelității



*„Femeile mironosițe reprezintă icoana tuturor femeilor evlavioase din Biserica lui Hristos, care prin credința, curajul și jertfelnicia lor au devenit mucenițe, mărturisind pe Hristos Cel răstignit și înviat, au devenit cuvioase maici în mănăstiri, sau harnice mame creștine în familie, binevestind că Hristos – Domnul, adesea, în mod neașteptat, Se întâlnește cu noi și devine viața vieții noastre”, (Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române).*

Biserica Ortodoxă a consacrat o duminică specială Sfințelor Femei Mironosițe, Duminica a treia după Sfințele Paști, prin aceasta recunoscând și prețuind rolul lor de mărturisitoare și vestitoare ale Învierii lui Hristos. Femeile Mironosițe au manifestat curaj și fidelitate și au mers la mormântul Domnului Iisus Hristos, învrednicindu-se să-L vadă cele dintâi înviat din morți. Viețuind lângă Maica Domnului, Femeile Mironosițe au învățat de la ea, în vremea propovăduirii Evangheliei de către Hristos Domnul, să împlinescă „tot ceea ce spune (El)”.



Marea sărbătoare a fost prăznuită și de către enoriașii Parohiei „Sfinții Voievozi” din Săvinești. Lor li s-au alăturat numeroși alți credincioși, și împreună au participat la Sfânta Liturghie oficiată de părintele paroh Petru Munteanu.

Duminica aceasta vine ca o nouă mărturisire a Învierii, prin mesajul pe care îngerul îl împărtășește femeilor mironosițe venite la mormântul Domnului. Acestea devin astfel martore și mărturisitoare ale minunii învierii lui Hristos din morți.

În cadrul Sfintei Liturghii s-a citit pericopa din Evanghelia după Marcu 15, versetele 43-47; 16,1-8, iar la final părintele Petru Munteanu a adresat cuvânt de învățătură celor aflați în sfânt lăcașul de cult, omilie care a evidențiat virtuțile femeilor creștine, precum și faptul că ele au devenit modele pentru toate femeile creștine.

Respectând tradiția, după oficierea Sfintei Liturghii, toți enoriașii prezenți la Sfânta Slujbă, împreună cu părintele Petru Munteanu au pornit într-o procesiune în Lunca Bistriței, pentru

respecta datina și anume de a pretrece câteva momente împreună, la Duminica Mironosițelor.

Atmosfera a fost minunată, plină de bucurie, într-un peisaj mirific care te înalță cu gândul la Dumnezeu. Și în această stare de recunoștință și comuniune, mai mulți credincioși, prezenți în Lunca Bistriței au luat parte și la slujba de hram a troiței închinată Femeilor Mironosițe. Troița a fost construită de familia Tănase Sergiu și Felicia, împreună cu câțiva prieteni apropiați, care au dorit să-i mulțumească Bunului Dumnezeu pentru tot ajutorul primit în momentele dificile ale vieții. Amintim că troița a fost sfințită la data de 8 mai 2022.

*„E al doilea an când de Ziua Femeii Mironosițe, de Ziua Femeii Creștine, troița ne primește cu drag pe toți. Vă mulțumesc din tot sufletul că-mi sunteți alături și am făcut această troiță în sănătatea nepoțelului meu, să-i dea Dumnezeu sănătate. Sărut mâna, părinte, respect și multă admirație. Mă înclin. Mulțumim mamei, la 84 de ani e o mamă eroină și așa cum, ne mai zicem noi câte una, alta, dar este mereu alături de noi. Le mulțumim și celorlalți ctitori care îmi sunt alături mereu și mă ajută. Vă invităm la agapa frățească pregătită pentru toată lumea”, a spus doamna Felicia Tănase.*

Participanții la manifestarea câmpenească au avut ocazia de degusta din pasca și cozonacii "vecinilor". Bineînțeles, nu a lipsit momentul în care s-a ciocnit câte un ou roșu, ceea ce a adus zâmbete și voie bună în rândul tuturor.

„Masa pelerinului”, proiectul derulat de Parohia „Sfinții Voievozi” în colaborarea cu Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială, a ajuns astăzi, 30 aprilie 2023, în Lunca Bistriței. Au fost pregătite peste 200 de porții de mâncare caldă și bineînțeles, ca desert, tradiționalele pâști.

*„Astăzi, de ziua închinată Femeilor Mironosițe, am avut ocazia de a participa pentru prima dată la Sărbătoarea Câmpenească organizată în comuna Săvinești. A fost un prilej ca cei prezenți să ne bucurăm de cei dragi nouă, de a ne împărtăși unii altora unele gânduri sau idei și nu în ultimul rând de a gusta din preparatele pregătite cu mult suflet și trudă de către gospodinele din acea locație. Mulțumesc Bunului Dumnezeu pentru acest*



*prilej și felicitări tuturor celor care au participat la organizarea acestui eveniment. Doamne ajută și o zi binecuvântată”, a declarat doamna Simona, participantă la procesiunea din Lunca Bistriței.*

O zi frumoasă pentru comunitatea săvineșteană cu ocazia Duminicii Mironosițelor. Mai ales că este printre singurele obști care-și mai respectă tradițiile și o face cu sfințenie.

*Brîndușa Dediu*

„Bucurați-vă cu cei care se bucură și plângeți cu cei care plâng!”

„Sfinții Părinți au văzut în Scăldătoarea Vitezda, Scăldătoarea Oilor, o prefigurare a Botezului creștin, cu deosebirea că acolo se dădea harul parțial, pe când în botezul creștin se dă în totalitate. Acolo se vindeca un singur om, cel care intra primul în scăldătoare. Aici toți cei care se botează se vindecă de boala păcatului strămoșesc, al neascultării lui Adam față de Dumnezeu și se vindecă de toate păcatele personale săvârșite de persoană până la botez”, Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.



La

data de 7 mai 2023, Biserica Ortodoxă Română s-a aflat în a 4-a Duminică după Paști.

În Evanghelia acestei Duminici, numită Duminica Slăbănogului, Mântuitorul Iisus Hristos vindecă pe un om afectat de paralizie, la scăldătoarea Vitezda. Bolnavul se afla în această stare de 38 de ani și nădăjduia că va sosi o zi în care va putea intra primul în miraculoasa

scăldătoare a cărei apă devenea tămăduitoare prin tulburarea ei de către îngerul Domnului. Nădărdăuia că într-o zi va ajunge și el în atenția lui Dumnezeu, adică se va găsi cineva care să-l arunce și pe el, înaintea altora, în apa vindecătoare. Întrucât tulburarea apei nu se întâmpla la zile cunoscute, nimeni nu știa când va fi, era foarte greu să fie primul într-o „competiție a egoismului” care a pustiit sufletele celorlalți, unde fiecare se gândea numai la el: „Nu am om care să mă arunce în scăldătoare când se tulbură apa, și totdeauna altul o ia înaintea mea până când ajung eu”.

Singurătatea este una din marele nenorociri ale oamenilor. Singurătatea celor fără familie, singurătatea celor rămași singuri, singurătatea bătrânilor, singurătatea celor ce supraviețuiesc generației lor și care nu mai au prieteni, singurătatea părinților abandonați de copii, sau care vin să-i vadă foarte rar. Poate că le dau ce le trebuie. Dar de câte ori nu auzim din partea celor care au tot ce le trebuie: „Sunt prea singur! Mă omoară singurătatea”!

În cuvântul de învățătură rostit în Biserica „Sf. Voievozi” din Săvinești, părintele paroh Petru Munteanu, a arătat învățăturile ce reies din fragmentul evanghelic și a început omilia menționând:

*„Ne aflăm într-o perioadă deosebit de frumoasă. Este un timp în care noi ne salutăm cu salutul Slăvitei Învieri, salut pe care l-am preluat de la femeile purtătoare de mir și de la Sfinții Apostoli ai Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Acest salut al Învierii, de fapt, este o cheie care deschide o ușă. Când spunem «Hristos a înviat!» și ni se răspunde «Adevărat a înviat!», suntem invitați să intrăm într-un spațiu numit Spațiul Învierii.*

*Ei bine, spațiul acesta al Învierii care ne este oferit nouă prin Învierea Mântuitorului Iisus Hristos, este de fapt o intrare în Împărăția Cerurilor. Spațiul Învierii poate să mă cuprindă și pe mine și pe tine, la fel de bine precum a cuprins tot neamul nostru mărturisitor de Înviere. El ne oferă bucuria aceasta de a ne întâlni cu Dumnezeu.*

*Exersăm acest spațiu al Învierii și atunci când luăm drumul către Sfânta Biserică, trăim spațiul Învierii ca spațiu de vindecare a noastră sufletească, când rostim într-un mod tainic, sincer și personal, o rugăciune către Dumnezeu și pentru cei de lângă noi.*

*Spațiul Învierii este un spațiu al comuniunii și al comunicării de frumos. El ne scapă de cea mai mare lucrare a diavolului, care își propune să*

*ne atomizeze, să ne arunce în înstrăinare de semeni și în izolare față de Dumnezeu. Singurătatea traită ca anxietate, disperare, deznădejde, înstrăinarea de semeni sunt elementele distinctive ale spațiului căderii, ale păcatului și a morții veșnice.*



*Când omul rănit de singurătatea pe care o poartă ca pe o temniță în care a intrat de bunăvoie, se înstrăinează de semeni, el poate să guste panica, gândul de suicid, caută nimicul înveșmântat în diverse sclipiri de marketing, își pierde sensul și valorile nobile care definesc făptura umană.*

*În spațiul căderii omul își uită chemarea ființială, își pierde destinul sau devenirea în ființă.*

*Deci, noi, când trăim în spațiul cald și blând al Bisericii, alcătuim țesături de lumină care ne adună împreună în frumoasa și majestuoasă stare a spațiului Sfintei Învieri, stare care ne adună pe noi, pe toți, Acasă, pe drumul împărăției.*

*Numai în această lucrare duhovnicească vom înțelege că povestea vieții noastre este alcătuită și din povestea celorlalți. Înțelegem că, în mare parte, suntem ceea ce suntem și datorită celorlalți.*

*Oamenii se singularizează și petrec mult timp cu ei înșiși, în fața unui ecran de neon luminos. Ei devin captivi într-un spațiu virtual și nu se mai privesc, nu se mai caută într-un mod real, fizic, unii pe alții.*

*Realitatea la care ne raportăm existența s-a îngustat în zilele noastre foarte mult. Omul modern se uită pe un ecran de computer sau telefon și deși stă lângă o persoană iubită, n-o mai vede, nu o mai simte.*

*Copilul ajunge să se conecteze cu un ecran luminos, telefon sau computer și, deși părinții îl iubesc și îi acordă timpul și darurile cu care ei doresc să îl înconjoare, copilul nu mai are timp pentru ei.*

*Deci, noi suntem încercați în fel și chip, în această perioadă prin lucrarea aceasta vicleană și perfidă a întinericului, să ne singularizăm, să ne înstrăinăm. Ajungem să socotim rețelele virtuale mai importante decât realitatea, să considerăm prietenii virtuali pe care nu-i cunoaștem mai de folos decât cei care ne oferă mâna și brațul întins spre îmbrățișare.”*

Înaintând în profunzimea textului Evanghelic duminical și meditănd asupra fragmentului, părintele Petru Munteanu a explicat a treia minune a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, la „scăldătoarea” de la Vitezda și de ce l-a ales Mântuitorul pe cel mai umil și sărăcăcios om aflat la acele rezervoare de apă.

*„Ne spune Sfânta Evanghelie că Mântuitorul Iisus Hristos merge către cetatea Ierusalimului. Se îndreaptă spre acolo pentru că simte o chemare, cineva îl chema. Mântuitorul S-a întrupat și a luat trup omenesc din iubire pentru mine, pentru tine, pentru tot neamul omenesc, pentru toată umanitatea trecută, prezentă și viitoare. Iubirea Lui fără de margini a fost motivul întrupării, după cum moartea, asumarea morții și apoi biruința asupra morții prin slăvita Lui Înviere, este tot o manifestare a iubirii Lui veșnice și necondiționate pentru mine și pentru tine.*

*Se îndreaptă către Ierusalim, trece pe lângă Poarta Oilor și intră într-o scăldătoare numită Vitezda, o scăldătoare renumită în vremea aceia pentru că acolo se întâmpla un miracol. Un înger al Domnului din când în când, tulbura apa scăldătoarei și cine intra primul în scăldătoare după tulburarea apei, ne spune Sfânta Evanghelie, se făcea sănătos de orice boală ar fi fost el ținut sau cuprins.*

*Mântuitorul intră în spațiul scăldătorii și mulțimea de acolo îl privește cu suspiciune. Oamenii așteptau tulburarea apei și oricine venea în scăldătoare era socotit un concurent, o persoană incomodă, pentru că putea să sară înaintea lor în scăldătoare. Se liniștesc cei de acolo pentru că*

*Mântuitorul nu se îndreaptă către bazinul scăldătorii, ci merge către cel mai retras și îndepărtat loc al scăldătorii, se îndreaptă către cel mai singur om din scăldătoare.*

*Este vorba despre om bolnav de 38 de ani, care era întins pe o targă din lemn în ungherul cel mai îndepărtat. Omul acesta era singur, nu avea pe nimeni, nu valora nimic pentru cei de acolo. Era un necunoscut, un om bolnav, un om murdar, un nimeni. Era un om care învățase lecția smereniei datorită neputinței lui, datorită încercărilor grele prin care trecea.*

*Atunci când nu poți să reacționezi ai două alegeri: să accepți sau să te revolți în interiorul tău continuu.*

*Descoperim deci că acceptarea este tot o stare de bine. O stare care poate duce către Cer. Acceptarea suferinței, a bolii, acceptarea durerii. Ei bine, Mântuitorul merge la omul acesta, care nu conta pentru ceilalți, și-l întreabă: «Vrei să te faci sănătos?» Și acesta îi răspunde spune: «N-am om care să mă arunce în scăldătoare. E departe. Eu sunt în cel mai îndepărtat colț al scăldătorii. Sunt singur! Nu are cine să mă arunce în scăldătoare.»*

*Mântuitorul se uită la el și-i spune: «Ia-ți patul și du-te la tine acasă! Pleacă acasă!» Omul simte darul și lucrarea lui Dumnezeu în trupul lui neputincios, se ridică de pe targă și ia targa cu el și pleacă la casa lui în ziua sâmbetei.”*

*Bucurați-vă cu cei care se bucură și plângeți cu cei care plâng*

*Părintele Petru Munteanu a mai subliniat că paralticul vindecat la Scăldătoarea Vitezda ne mai învață, pe lângă lecția răbdării smerite, pentru că a așteptat 38 de ani pentru a se vindeca și se bucura pentru fiecare persoană care se însănătoșea după ce ieșea din scăldătoare, și învățătura recunoștinței, pentru că primul loc în care se duce după vindecare este Templul, pentru a mulțumi lui Dumnezeu.*

*„Cred că Mântuitorul a mers la acea scăldătoare special pentru cel mai singur și umil om de acolo. L-a căutat după cum mă caută pe mine sau pe tine atunci când gândul și starea noastră sufletească se îndreaptă către El. Spre deosebire de ceilalți, cred că omul acesta slăbănog când vedea că cineva se vindecă, ajunsese să dea slavă lui Dumnezeu. «Doamne, îți mulțumesc, Doamne, s-a vindecat și omul acela, pleacă acasă. Doamne, slavă Ție!»*

*A ajuns să nu se mai gândească la el. ci să trăiască bucuria celuiilalt ca fiind bucuria lui. Trăia suferința celuiilalt ca fiind adăugare la suferința lui. Și*

astfel a intrat în spațiul Învierii, a adus Împărăția lui Dumnezeu înlăuntrul ființei sale.

Sfântul Apostol Pavel ne spune nouă în epistola către Romani, cap. 12 cu versetul 15: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng.” Tragedia noastră este că societatea de astăzi ne îndeamnă să ne bucurăm de cei ce plâng și să plângem când cineva se bucură. «Ce faci? Bine? A, tu faci bine și eu fac rău. Ce faceti? Am un necaz. A vezi, ești slab, ți-a plătit-o Dumnezeu!»

Bucurați-vă cu cei care se bucură și plângeți cu cei care plâng, dar nu ca o obligație, ci ca o adevărată stare duhovnicească, ca un pas existențial pe care ni-l asumăm ca să intrăm în spațiul Învierii. Ei bine, omul acesta s-a transformat atât de mult în boala și neputința lui încât Mântuitorul S-a dus la el, la Scăldătoarea Vitezda și i-a daruit și vindecarea trupei.

De ce spunem lucrul acesta? Pentru că ne spune Sfânta Evanghelie mai apoi că El, Mântuitorul, iese discret și tăcut de acolo. Ar fi putut să îi vindece pe toți bolnavii de acolo însă a ales să plece din spațiul concurenței și al tensiunilor egoiste. Venise doar pentru cel vindecat duhovnicește, pentru cel mai neînsemnat și mai umil, pentru cel mai fără de valoare și cel mai străin. Hristos l-a scos din neputința lui trupei pe cel mai luminos și mai bun om din scăldătoare. Este trist când superficialitatea societății de care ne putem molipsi și noi, ne orbește ca să nu mai sesizăm frumosul și sfințenia care ne poate fi atât de aproape.

După ce îl tămăduiește pe omul frumos duhovnicește, Mântuitorul se îndreaptă spre Templu. Și acolo ce să vezi? Ca o încredințare a frumuseții duhovnicești la care ajunsese slăbănogul, iată-l pe acesta tot în spațiul rugăciunii, la templu. Când a ieșit din scăldătoare slăbănogul vindecat, presupunem că și-a zis în sine: «Voi merge la Templu să Îi mulțumesc Domnului». Rugăciunea era bucuria vieții lui, viața lui se transformase într-o rugăciune. Dacă noi reușim să facem din rugăciune bucuria vieții noastre, vom intra ca slăbănogul din Sfânta Evanghelie de astăzi în spațiul Învierii. Cu o rugăciune, în care noi suntem plini de recunoștință pentru tot ce avem și pentru tot ce suntem.

A intrat Mântuitorul în Templu și l-a văzut pe omul acesta acolo.

«- Ce faci? I-a zis Iisus. Nu ți-am spus să te duci acasă?»

Slăbănogul vindecat, ne spune mai apoi Sfânta Evanghelie că mărturisește tuturor că Iisus l-a făcut sănătos.

Așa cum am spus, Sfânta Evanghelie ne transmite nouă, un lucru

*foarte important. Că doar în spațiul Învierii scăpăm de singurătate. Poți să fii singur într-o mulțime mare de oameni. Doar în duhul rugăciunii există simplitate, tandrețe, există echilibru, comunicare și comuniune.*



*În spațiul Învierii există Hristos. El ne spune astăzi și ne va spune mereu că prin Slăvita Lui Înviere, umanitatea întreaga scapă de singurătate. Omul nu mai este singur și nu are de ce să se mai teamă când este cu Hristos”.*

Concluziile pe care le tragem din aceste cuvinte sunt firești, fiecare dintre noi avem nevoie de un om. De aproapele nostru. De aceea ni se cere multă inteligență, multă pricepere, ca să știm cum să ne facem un om, un prieten. Mântuitorul ne învață cum să ni-l facem. Ni-l facem prin iubire, ni-l facem prin comunicare, prin ieșirea din egoism. Ar mai fi o cale ca să avem pe cineva lângă noi trebuie să fim, mai întâi, oameni pentru alții. Dacă suntem noi „om pentru altul”, înseamnă că am realizat comuniunea cu el. Și el va fi „om pentru noi”. Reversul singurătății, reversul acestei boli, este împreună viețuirea, împărtășirea durerilor și a bucuriilor semenilor. Societatea omenească nu s-ar fi putut dezvolta fără cooperare, adică fără împreună lucrarea oamenilor. Civilizația, cultura, nu s-ar fi putut realiza, dacă oamenii n-ar



fi lucrat și n-ar fi gândit unii pentru alții.

Frumoase învățăături ne oferă Duminica Vindecării Slăbănogului din Vitezda, iar actul liturgic a continuat și după Sfânta Liturghie, cu Masa Pelerinului. Agapa frățească care adună în jurul ei pe toți credincioșii participanți la principala slujbă bisericească creștină din fiecare duminică. Pelerinii sunt așteptați de fiecare dată cu porții de mâncare caldă, dulciuri, suc, vin, cozonac, și se bucură împreună de aceste momente, uitând de singurătate, de supărări sau de alte încercări sufletești.

*Brîndușa Dediu*

## Veșnică odihnă, doamna Ana Chele!



Azi, 9 mai 2023, clopotele bisericii săvineștene au plâns, pentru că a fost dus la groapă un om care până mai ieri era în mijlocul comunității, un om care le era drag, și pe care toți îl apreciau.

Cu inima grea, aducem vestea tristă despre trecerea în neființă a doamnei Ana Chele, viceprimarul comunei Săvinești, care s-a stins din viață la vârsta de 67 de ani, nemişcându-se.

Ana Chele a fost o persoană cu o contribuție deosebită în comunitatea locală, dedicându-și viața serviciului public și binele oamenilor din Săvinești. Ea a ocupat funcția de viceprimar al comunei, precum și cea de consilier local, timp de mai mulți ani și a fost o forță motrice în dezvoltarea comunității locale.



Doamna Chele s-a implicat cu o mare pasiune în proiectele sociale, culturale și de mediu și a lucrat neobosit pentru a îmbunătăți calitatea vieții comunității. Ea

a fost implicată în numeroase proiecte care au avut un impact pozitiv asupra oamenilor din Săvinești.

În plus față de activitatea sa publică, doamna Chele a fost cunoscută și pentru devotamentul său față de familie și prieteni. Ea a fost o persoană iubitoare, caldă și primitoare, care a avut un impact pozitiv asupra tuturor celor care au avut ocazia să o cunoască.

Vestea pierderii sale a fost primită cu tristețe de comunitatea din Săvinești și de toți cei care au avut privilegiul de a o cunoaște și de a lucra alături de ea.

Ana Chele va rămâne mereu în inimile noastre și vom onora amintirea sa prin continuarea muncii sale și prin îmbunătățirea comunității în care a trăit și a slujit cu pasiune și devotament.

Slujba înmormântării a început la ora 12.30, iar cortegiul funerar s-a oprit preț de câteva clipe și în fața Primăriei Săvinești, unde Ana Chele a fost întâmpinată cu flori și lacrimi.

*„Pe doamna Ana Chele, am cunoscut-o, pentru început, în cadrul bisericii fiind soția episcopului nostru domnul Costel Chele. Era implicată în viața Bisericii, în viața comunității și în viața socială a comunei, fiind și consilier al Primăriei Săvinești, în ultima perioadă fiind viceprimar. Era o persoană implicată în tot ceea ce însemna oamenii, problemele lor, tot ce ține de o comunitate. Și o femeie blândă, înțelegătoare, plăcută ca om și iubită de toată comunitatea noastră.*

*Este o pierdere mare, mare. Este o pierdere mare pentru că fiind și în cadrul Consiliului Local al primăriei era o punte de legătură mare între biserică și între administrația locală. Deci, tot timpul era un sprijin, când apăreau probleme de rezolvat, la nivel de societate, de comună, totdeauna se apela la dumneaei. Și se găsea înțelegere la doamna Ana, totdeauna. Și era foarte implicată, foarte implicată în tot ceea ce făcea ea, nu făcea așa doar ca o profesie, pune suflet în toate cele care le făcea.”* Florin Iliese

Sincere condoleanțe sunt adresate familiei sale și prietenilor în aceste momente dificile, de întreaga suflare săvineșteană:

*„Doamna Ana a fost o femeie deosebită, cel puțin pentru mine. M-a ajutat foarte mult de fiecare dată când am apelat la dumneaei, dar și pe*

*oricine îi trecea pragul. A fost o doamnă săritoare. Astă toamnă m-am dus la ea într-o problemă așa și zicea: „Hai, nu vii în casă”, zic: „Vin altădată” Când a fost la Ierusalim, în iarna asta, a zis să vii la mine să povestim, cum a fost și în Iordania, ce frumos a fost și am zis: am să vin. Dar timpul nu ne-a mai permis și acum regret. Soțul meu aseară a plâns la ea. Oricum, a fost o doamnă deosebită din toate punctele de vedere, și elegantă, și deșteaptă, și frumoasă, și tot ce este mai frumos într-un om. Condoleanțe, și Dumnezeu să o ierte!” Mihaela Apetrei*

Toți cei care au cunoscut-o spun în același glas că era un om bun, nu a supărat și nu s-a supărat niciodată pe nimeni, iubea pe toată lumea și nu a făcut rău nimănui.

*„Mare durere. Totul s-a întâmplat mult prea repede. Mă gândeam cum ne-am întâlnit la Paști, cu familia Chele, eram bucuroși că ne vedem într-o zi mare. Și acum când vezi că nu mai e parcă s-a instalat un gol, nu numai pentru familia Chele, ci și pentru noi, pentru întreaga comunitate. Chiar i-am spus dlui Chele: N-ați rămas singur. Mai suntem noi și Dumnezeu. Cred că o să-i fie greu, pentru că într-o familie, când pleacă cineva care ți-e drag, cu care ai fost ani de zile și ai trecut prin suferințele și coborâșurile vieții, imposibil să nu-i simți lipsa. Dar este o vorbă care mi-a plăcut. Thomas d'Aquino spunea în felul următor: „Am plecat de la Dumnezeu și ne întoarcem la Dumnezeu” E adevărat. E foarte, foarte interesant și un concept foarte profund, căci acesta e drumul vieții, am plecat din biserică prin botez, și ne întoarcem în biserică pentru ultimul drum din această viață.” (Corneliu Cochior)*

Amintirea sa nu se va pierde, va dăinui în sufletele celor dragi pe care îi va veghea de acolo de sus, din Ceruri. Domnul Trenchea Adrian, episcop 2 al Parohiei „Sf. Voievozi” Săvinești a fost alături de familia Chele și în aceste momente.

*„Dumnezeu să o ierte și suntem alături de Constantin Chele la greaua încercare care o are. Dumnezeu să o ierte pe Anișoara! Fie-i țărâna ușoară!” (Adrian Trenchea)*

Membrii partidului în care Ana Chele a activat foarte mulți ani au transmis un mesaj de condoleanțe pe o pagină de socializare, pe care

vi-l redăm și dumneavoastră:

*„Cu profund regret anunțăm trecerea la Domnul a colegei noastre Ana Chele, care a activat foarte mulți ani în cadrul Partidului Național Liberal și care deținea și funcția de președinte a filialei PNL Săvinești. Dumnezeu să o odihnească în pace! Condoleanțe familiei.”* (Grupul consilierilor liberali Săvinești)

*Brîndușa Dediu*

## Comorile spirituale ale Neamțului vizitate de beneficiarii

### Centrului de zi „Samariteanul Milostiv”

Centrul de zi pentru persoane vârstnice „Samariteanul Milostiv”, al Parohiei Sfinții Voievozi din Săvinești, a asigurat beneficiarilor acestuia posibilitatea participării la un „maraton” de vizite a mănăstirilor de pe plaiurile Neamțului.



Cu zâmbete largi, nerăbdare și emoție joi, 11 mai 2023, de la ora 6:00 dimineața aceștia s-au pregătit de pelerinaj, au „invadat” curtea Centrului în așteptarea autocarului ce urma să îi ducă la destinațiile mult dorite.

Periplul a început cu Mănăstirea Petru Vodă și a continuat cu Mănăstirea Paltin, Mănăstirea Sihăstria, Mănăstirea Secu și Mănăstirea Neamțului.

Așadar, la prima lor oprire vârstnicii săvineșteni au avut răgazul de a se închina la mormântul Părintelui Iustin Pârvu, apoi la Icoanele și Sfintele Moaște din interiorul lăcașului Sfânt și de a primi binecuvântări pentru sănătate și pentru o călătorie duhovnicească.

*„Părintele Iustin Pârvu s-a născut la data de 10 februarie 1919, în*

comuna Poiana Teiului, județul Neamț. A început viața monahală la Mănăstirea Durău. Apoi a început cea prigoană împotriva lui, deoarece el era un bun sfătuitor, un bun iubitor de popor și de familie, iar comuniștilor nu le plăcea această propovăduire a lui. Așa că au început să îl condamne pe nedrept și să îl pedepsească cu închisoarea. A fost închis în mai multe pușcării din țară, cum ar fi la Aiud, unde a suferit foarte mult, după care s-a și ridicat un monument în cinstea mărturisitorilor de credință și de neam. În anii '90, când s-a finalizat această presiune a comunismului, Părintele Iustin s-a retras la Mănăstirea Bistrița și a dorit să întemeieze o Mănăstire. Așadar, a venit aici în sat, la Petru Vodă, a mers la primărie și a făcut demersurile necesare, pentru a-i acorda acest islaz. Încet, încet a întemeiat Mănăstirea Petru Vodă cu Hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil. A muncit mult, dar cu ajutorul lui Dumnezeu și al oamenilor s-au săvârșit toate acestea ce le vedeți. Au fost multe minuni cât a fost Părintele în viață, dar și acum când se odihnește în dreapta Mănăstirii, El continuă să facă minuni și încă îi simțim prezența, ca și cum ar fi viu”, a povestit părintele Cătălin pelerinilor.

Plecând încărcăți cu învățături de folos, dar mai ușurați sufletește de la Mănăstirea Petru Vodă, au continuat drumeția și pe la celelalte Mănăstiri menționate anterior, poposind în cele din urmă la Mănăstirea Neamțului.



Și aici s-au închinat la Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului cu 3 mâini, au fost invitați la masă și au primit cuvinte valoroase, care le-a adus mângâiere și încurajare, din

partea părintelui Andrei, ghidul Mănăstirii. Inițial, părintele Andrei a precizat: *„Mănăstirea Neamțului este una dintre cele mai vechi Mănăstiri din Moldova. Încă din 1250 se vorbește despre existența acesteia. Este o ctitorie a neamului sau dinastiei mușatinilor de pe tronul Țării Moldovei, cum a fost Alexandru cel bun, Ștefan cel Mare, Petru I Mușat sau Alexandru Lăpușneanu. Ați fost acolo în biserică la Icoana Maicii Domnului, icoană din Biserica Voievodului Ștefan cel Mare, ce a fost primită în dar de domnitorul Alexandru cel Bun, bunicul lui Ștefan cel Mare din partea unui împărat din partea Bizantină, Ioan Paleologul. Și el Vodă Alexandru o dăruiește Mănăstirii Neamțului, poruncind ca Maica Domnului să fie ocrotitoarea acestei Mănăstiri și a Țării Moldovei. De aceea Maica Domnului are un cult deosebit la noi la români.”*

Părintele a continuat prin a menționa că nu întâmplător Dumnezeu a rânduit pentru oameni călătoriile, drumețiile, concediile, pelerinajele, vizitele, deoarece indiferent de vârsta pe care o au, din ce cultură fac parte toți își pun întrebări și sunt supărați că nu primesc răspunsuri. Însă, părintele ghid a sugerat că ar fi recomandat să pună mai puține întrebări pentru a reuși să vadă răspunsurile, din acest considerent Dumnezeu rânduint călătoriile și chiar însăși viața lor fiind o călătorie continuă.

Nu mare a fost surpriza ca la Mănăstirea Neamțului să cunoaștem un călător originar din America. Acest domn a menționat că deși a călătorit în multe țări ortodoxe printre care Grecia, Ucraina, Rusia, mănăstirile din zona Neamțului au devenit lăcașurile lui de suflet, făcându-l să se reîntoarcă în România trei ani la rând. Este impresionat că mănăstirile din țara noastră adună foarte mulți credincioși, că nu sunt goale și că românii încă știu să respecte aceste comori spirituale.

Pe parcursul drumeției, cântecele intonate de beneficiari ca: Hristos a Înviat, Îngerul a strigat sau Ridica-voi ochii mei la ceruri au creat o atmosferă distinsă și relaxantă făcând timpul petrecut în autocar să pară mult prea scurt.

*„În tinerețe nu prea am avut ocazia să merg, doar atunci când a fost*



*nepotul mai mic am mers cu el în excursii, dar nu ca acum în pelerinaj. Venind la Centrul de zi mi s-a oferit o altă metodă de relaxare și dacă mai sunt șanse să mergem, cu cea mai mare plăcere. Chiar m-ar bucura asta. E așa pentru suflet și după cum a zis și părintele de la Mănăstirea Neamț: cel mai important e să ai grijă de suflet prima dată, deoarece totul este trecător și viața este o călătorie”, afirma Paisa Milica.*

*„Am mers cu credința că vârstele noastre nu ne vor opri în această drumeție. Am fost bine primiți oriunde am mers și peste tot a fost frumos. Mi-ar plăcea să mai mergem, poate chiar într-o zi de sărbătoare, să participăm și la slujbă.” Ana Micu*

*„A fost foarte frumos și plăcut. A vremea bună și caldă. A ținut Dumnezeu cu noi. Am fost la Petru Vodă, Sihăstria, Secu, Târgu Neamț și Neamț și ne-au vorbit tare frumos preoții. Iar noi trebuie să ne rugăm foarte mult ca să fie liniște și pace.” Dumitrache Iliana*

*„A fost o excursie plăcută. A reușit să mă înveselească și să mă bine dispună. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot.” Pală Gheorghe*

Ori de câte ori suntem apăsați de gânduri, de griji încercăm să găsim un loc care să ne aducă liniștea, care să ne oprească din a pune întrebări și să găsim răspunsuri. Astăzi pentru noi acel loc a fost reprezentat de Mănăstirile din zona Neamțului, care au adus în sufletele noastre o oază de lumină, pace și bucurie.

*Larisa Ciobanu*

## Sfinții Împărați Constantin și Elena primii împărați creștini

„Sfinții Împărați Constantin și Elena au schimbat trei secole de persecuții într-o nouă orientare. În locul vrajbei și urii a început să fie împăcare, iertare; au contribuit mult la schimbarea mentalităților și merită toată prețuirea din partea Bisericii. (...) Acești Sfinți Împărați au schimbat complet vederea asupra societății, asupra demnității omului și importanței solidarității și ajutorării. Cu alte cuvinte, au început să pună în practică Evanghelia lui Hristos”, Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.



Sfinții Mari Împărați și Întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena sunt primii împărați creștini. Pentru marea contribuție la răspândirea și înflorirea creștinismului, Constantin și mama sa,

Elena, au fost trecuți de Biserica Ortodoxă în rândul sfinților, fiind socotiți „întocmai cu Apostolii” și sunt pomeniți la data de 21 mai.



Cu acest prilej, duminică, 21 mai 2023, credincioșii parohiei „Sfinții Voievozi” din Săvinești au participat la slujba Sfintei Liturghii, oficiată de părintele paroh Petru Munteanu.

După citirea fragmentului Evanghelic de la Sfântul Evanghelist Luca, părintele Petru Munteanu, care a rostit un cuvânt de învățătură despre Sfinții sărbătoriți, Constantin și mama sa Elena, modele de viațuire creștină, precum și despre grija pentru mântuirea sufletului.

*„Este o sărbătoare deosebit de frumoasă pentru Biserica noastră, pentru că această sărbătoare a făcut posibilă exprimarea în perioada Sfinților întocmai cu Apostolii Împărații Constantin și mama sa Elena mesajului Sfintei Evanghelii. În primele două veacuri, după cum știm cu toții,*

*Biserica a fost Biserica catacombelor, biserică prigonită, Biserica creștină. Credincioșii erau persecutați, erau prinși și omorâți pentru credința în Învierea Mântuitorului Iisus Hristos. Se adunau prin catacombe, se adunau împreună, la rugăciune, și săvârșeau această rugăciune în cadrul Sfintei Liturghii. Preoți, diaconii, episcopii cetăților rânduiți de Sfinții Apostoli mărturiseau cu bucurie Sfânta și Slăvita Înviere a Mântuitorului Iisus Hristos.*



*Ei bine, iată, în perioada Împăratului Constantin, Împăratul Constantin biruitor fiind, în lupta cu Maxențiu, la Pons Milvius, la Podul Vulturului, când văzând Semnul Sfintei Cruci pe cer și cu semnul scris pe ea In sic signo vincit adica „Cu acest semn vei învinge”, așează pe scuturi, pe coifuri, pe veșmintele soldaților semnul Sfintei și de Viață făcătoarei Cruci biruitoare și învinge o armată numeroasă, având această bucurie a biruinței și înțelegând puterea lui Dumnezeu Care l-a miluit, dă un Edict la Mediolan în anul 313 în care Biserica creștină devine Religia Licita din Religia Illicita.*

*Religia Licita înseamnă Religie permisă. Pentru ca să întărească cuvântul, dăruiește comunităților creștine din Imperiul său toate clădirile unde avea loc judecata sau tribunalele. Tribunalele au fost date spre*

*folosință creștinilor ca să se adune, să facă Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie. Basilica, de unde vine numele de Biserică, era loc de judecată sau tribunal unde se adunau cei nedreptățiți la judecată. Biserica primește, iată, ajutor. Împăratul Constantin, împreună cu mama sa Elena caută să așeze și să statornicească această mărturisire de credință, ajutând la întâlnirea episcopilor din întreg imperiul, la Primul Sinod Ecumenic.*

*Această întâlnire era necesară pentru că, așa cum a permis creștinilor să se adune, mulți cu influențe filozofice ale vremii au spus (având după părerea lor și după părerea Sfinților Părinți) anumite erezii. Iar Sfântul Împărat Constantin și Mama sa Elena au adunat episcopi, matirii, pe cei care au fost schingiuți, loviți, torturați pentru credința, pe cei care au trăit învățătura Sfinților Apostoli. I-au adunat la Primul Sinod Ecumenic, la Niceea.*

*Ca să vină 318 episcopi și slujitori a fost nevoie de diligențele imperiale. A fost nevoie de Poșta imperială care i-a dus în toate părțile Imperiului. A fost nevoie de organizarea acestei întâlniri. Biserica Sfinților Apostoli și Sfântul Împărat Constantin și mama sa Elena asigură și cel de-al doilea Sinod Ecumenic. Ei au ridicat Biserica Sfinților Apostoli în cetatea numită Constantinopol, care este astăzi Istanbulul, și au început să așeze Biserica Sfântului Mormânt, unde, prin mila lui Dumnezeu, s-a descoperit Sfânta Cruce, pe care Împărăteasa Elena o arată și o înfățișează poporului drept-credincios. Biserica noastră a statornicit această sărbătoare și-i numește pe aceștia doi «Întocmai cu Apostolii». Pentru că ei au mărturisit credința în Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.”*

*Celor care poartă numele Sfinților Constantin și Elena, în încheierea cuvântului de învățătură, părintele Munteanu le-a transmis: „Dorim tuturor celor ce poartă acest frumos nume al Sfinților Împărați întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa, Elena, ca Dumnezeu să-i binecuvinteze pe ei și casa lor și viața lor, Bunul Dumnezeu să-i miluiască cu darurile Sale. Astăzi este și ziua domnului episcop, Costel sau Constantin Chele, care își serbează numele și care este reprezentantul parohiei sau vorbește în numele credincioșilor și-i dorim ca să țină această cruce a episcopiei și această stare frumoasă pe care a luat-o cu legământ, îi mulțumim pentru frumoasa activitate pe care o desfășoară, în slujba*

*Bisericii, cu timp și fără timp, pentru toate activitățile de îngrijire a acestei Biserici, dumnealui fiind cu aceste cunoștințe de electricitate și de tot ce ține de administrarea Bisericii iată, pune umărul la crucea parohiei noastre. Robilor lui Dumnezeu Constantin și Elena, dă-le, Doamne, sănătate, întru toate bună sporire, întru mulți și fericți ani, Mulți ani trăiască!”*

Dintotdeauna poporul român a fost creștin, iar sentimentul său religios s-a materializat prin dăruirea jertfelnică cu care și-a ridicat sfintele locașuri de închinare. Pe lângă biserici, o categorie aparte, a acestor locuri consacrate unde românul aduce slavă lui Dumnezeu, o constituie troițele.

În număr de 36, troițele care se regăsesc în Parohia „Sfinții Voievozi” vădesc cinstirea deosebită pe care a acordat-o mereu creștinul săvineștean principalului semn creștin.

La intersecții, precum și la ieșirile și intrările din sat, se întâlnesc troițe pentru ca omul care iese din spațiul familiar și nu numai să se închine și să rostească o rugăciune pentru sprijin, iar la întoarcere să spună o rugăciune de mulțumire pentru ajutorul dat.

În atmosfera de bucurie a sărbătorii Sfinților Împărați Constantin și Elena, credincioșii păstoriți de părintele Munteanu au participat, după Sfânta Liturghie, la un eveniment cu o mare încărcătură spirituală, slujba de hram a troițelor care sunt ocrotite de cei „Întocmai cu Apostolii”.

Una mai frumoasă decât alta, troițele zâmbesc semeț a vesnicie pe ulițele satului. Una dintre ele are o poveste impresionantă, a fost lăsată moștenire de moș Costache și mătușa Ileana, doi bătrâni care au fost nelipsiți de la Sfintele slujbe din Biserica Sfinții Voievozi, și unde moș Costache a fost cântăreț al bisericii.

Troița are hramul Sfinții Împărați Constantin și Elena, după numele ctitorilor săi Constantin (n. 26.08.1922) și Elena (25.06.1925) Vasâlca (Muraru). Moș Costache, așa cum era cunoscut de săteni, povestea mereu că a visat într-o noapte cum, în copacul de la stradă, un cireș bătrân și noduros, a apărut pentru câteva momente o stea

luminoasă. A povestit soției cele visate și s-au hotărât să construiască pe locul și din lemnul copacului o Troiță. A tăiat copacul și-a început să-și procure cele necesare, aducand o Sfântă Cruce de la Târgu Neamț. Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu și prin bunăvoința unor rude și vecini, construcția a fost terminată, pictată de pictorul Dan Adăscăliței și sfințită la 21.05.2003 de către părintele Petru Munteanu.

După oficierea slujbei de hram, părintele Munteanu le-a amintit celor prezenți frumoasa poveste a troiței lui moș Costache: „(...) cu ani în urmă, pe locul acestei troițe era un cireș și într-o zi moș Costache mi-a spus că s-a hotărât să ridice în locul cireșului o troiță. I-am spus că poate tăia cireșul cu o condiție, să facă din lemnul lui o troiță. Mi-aduc aminte cu bucurie cum s-a ridicat această frumoasă troiță care împodobește parohia noastră”.

Împreună cu noi au venit și cei care au fost printre noi și au plecat înaintea noastră. Îi pomenim și pe fratele Costache, Constantin astăzi pe care noi l-am pomenit la Sfânta Biserică și sora Ileana, care din dragoste față de Bunul Dumnezeu au vrut să ne dea, să ne lase nouă un cadou. Și ne-au lăsat toată credința lor, adunată într-o Troiță. Au fost la Ierusalim, dorința lor a fost mântuirea sufletului. Și au lăsat celor de după ei gândul acesta frumos și bun ca să țină credința. Să țină legea. Să țină rugăciunea. Că omul care se roagă respiră altfel, îi bate inima altfel, gândește altfel, este mai luminos. Iată că cei de după ei îi cinstesc, le cinstesc memoria și vedem cât de frumos au îngrijit această troiță, cu efort și din iubire pentru ei, cei care au ridicat această Troiță, și au plecat din mijlocul nostru.”

Atmosfera plină de sărbătoare din duminica Sfinților Constantin și mama sa Elena s-a făcut simțită și la troița construită în fața casei doamnei Dorina Negoi. fost dată atât de frumusețea slujbei, de copacii înfloriți, de razele calde ale soarelui și mai ales de chipurile pline de lumină ale oamenilor, bucuroși că pot fi în comuninune cu tot ceea ce-i înconjoară și mai ales cu Dumnezeu. Ca de fiecare dată,

doamna Dorina s-a pregătit cu bucate alese pentru toți participanții prezenți la troița care-și sărbătorește hramul, mulțumindu-le tuturor pentru prezență.

Comunitatea săvineșteană, enoriași ai parohiei în care slujește părintele Munteanu, păstrează cu sfințenie legătura cu Dumnezeu, arătându-și mereu recunoștința față de ajutorul primit de la El.

Printre ei se numără și familia Trif, oameni cu frică de Dumnezeu, care în momentele dificile ale vieții au apelat la ajutorul Bunului Dumnezeu, iar în amintirea părinților lor, care au hotărât să înalțe o troiță închinată Sfinților Împărați Constantin și mama sa Elena.

O altă troiță care este ocrotită de cei „Întocmai cu Apostolii” este cea ridicată de familia domnului Constantin Paisa, de care, acum, se îngrijesc vecinii.

De asemenea, troița ridicată de familia Stahie a avut slujba de sfințire la data de 31 august 2019, iar anul acesta membrii familiei au reușit să vină acasă, fiind prezenți la marea sărbătoare. „Troiața a fost una dintre primele planuri ale familiei noastre, pentru că am reușit după ani de sacrificii în străinătate să ne cumpărăm o casă în comuna Săvinești. Având în vedere că și în străinătate, printre străini, avem o mică troiță ne-am gândit că ar fi bine să facem una și acasă, în România, una care să fie ocrotită de Sf. Împărați Constantin și mama sa Elena, pentru că soția mea este și Elena”, a spus domnul Stahie Ionuț.

În iconografia ortodoxă, Sfinții Împărați Constantin și Elena au între ei așezată Sfânta Cruce, pentru că Sfântul Constantin a descoperit Crucea pe cer, iar Sfânta Elena în pământ. Icoana lor transmite astfel un sens duhovnicesc, înțelegând că Sfânta Cruce, semnul iubirii jertfelnice a Fiului lui Dumnezeu întrupat, unește tainic cerul și pământul, lumea nevăzută și cea văzută, cele inteligibile și cele sensibile, în iubirea infinită și eternă a Preasfintei Treimi.

*Brîndușa Dediu*



## „Prețuiește darul vieții!” - Eveniment medical pentru vârstnicii săvineșteni, aflat la a doua ediție



*„Sănătatea este dar al lui Dumnezeu. Trebuie păzită. Dumnezeu a făcut doctorul și doctoriile pentru cazul când omul nu o păzește. A te folosi de aceste mijloace nu înseamnă a te abate de la rânduielile Lui”, Sfântul Teofan Zăvorâtul.*

Într-o lume în continuă evoluție, în care ritmul vieții pare să se accelereze, îngrijirea și sprijinul acordate persoanelor vârstnice devin din ce în ce mai importante.

În acest context, Parohia „Sf. Voievozi” Săvinești prin Centrul de zi pentru persoane vârstnice Samariteanul Milostiv, în parteneriat cu Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială, au derulat în perioada 26 – 27 mai 2023 al doilea eveniment social-medical „Prețuiește darul vieții”.

Inițiatorii acestui frumos proiect sunt persoane cu implicare

majoră în viața comunității săvineștene, și anume: Părintele Petru Munteanu – directorul fundației mai sus amintită, domnul General – locotenent Sorin Vasilca, fiu al satului Săvinești și domnul Primar Daniel Horciu.



Așa cum au promis, în luna noiembrie a anului trecut, medicii voluntari, care fac parte din structura Serviciului de Telecomunicații Speciale București, au revenit la Săvinești.

Astfel, activitățile medicale găzduite de Centrul de zi pentru persoane vârstnice Samariteanul Milostiv au fost deschise tuturor beneficiarilor centrului și comunității locale. Fiecare persoană în vârstă care a participat a avut oportunitatea de a se alătura acestor zile pline de emoție și

bucurie.

În plus, Centrul de zi a fost onorat de prezența medicilor specialiști și generaliști, precum și a asistenților medicali, care au fost acolo pentru a oferi consultații medicale gratuite și sfaturi referitoare la sănătatea vârstnicilor.

Membrii echipei medicale care s-au oferit să dăruiască din timpul lor liber și să aducă o rază de speranță „bunicilor” din Săvinești, au fost: Colonel Dr. Teodorescu Ruxandra – medic reumatolog, Colonel Dr. Grigorașcu Lucica – medic endocrinolog, Colonel Dr. Stîrcu Luiza Elena – medic medicină internă, Colonel Dr. Dănilă Camelia –

medicină generală, plt. adj. șef Șandru Nicoleta – asistent medical, plt. adj. șef (r) Dumitrescu Eva Tatiana – asistent medical, Colonel Dr. Laura Ivan – medic de familie, plt. adj. șef (r) Kovacs Mariana – asistent medical, Locotenent-colonel Simona Alupoaei – Ofițer de presă, Maior Johanna Purdea – Ofițer de presă.



Manifestarea medicală a fost organizată cu scopul de a oferi beneficiarilor ocazia de a participa la diferite activități și de a beneficia de servicii medicale esențiale. Astfel, vârstnicii au avut ocazia de a întâlni medici specialiști în diferite domenii, care le-au oferit sfaturi și consultații personalizate. Această interacțiune directă a permis identificarea și abordarea nevoilor de sănătate specifice ale fiecărui pacient.

*„Ne bucurăm să ne aflăm din nou în mijlocul comunității din*

*Săvinești, unde am fost atât de bine primiți prima dată și, iată, așteptați să revenim. Am venit alături de o echipă de 8 cadre medicale din București – cinci doamne doctor și trei asistente medicale – pregătite să ofere consultații de specialitate pe domeniile medicină generală, medicină internă, endocrinologie și reumatologie și să verifice starea de sănătate a beneficiarilor Centrului de servicii sociale «Samariteanul Milostiv». Este minunat să știi că poți face un bine cuiva care are nevoie de ajutor, să poți oferi din timpul și priceperea ta pentru a aduce puțină alinare și un zâmbet pe chipul vârstnicilor din această comunitate, ceea ce doamnele doctor și doamnele asistente au făcut în aceste zile. Vă mulțumim pentru primirea călduroasă și suntem siguri că întâlnirile noastre cu bunicii săvineșteni reprezintă un dar binevenit atât pentru ei, cât și pentru noi, care plecăm încărcăți de recunoștința și mulțumirile lor”, a menționat Maior Iohanna Purdea – ofițer de presă.*

Echipa de medici specialiști prezenți la Săvinești a acoperit mai multe domenii medicale esențiale pentru sănătatea „bunicilor săvineșteni”. Medicul generalist, Dănilă Camelia, a oferit consultații și a evaluat starea generală de sănătate a beneficiarilor. În plus, medicul specialist în reumatologie, Ruxandra Teodorescu, a fost disponibil pentru a diagnostica afecțiuni ale sistemului musculo-scheletic și ale articulațiilor, ajutând la ameliorarea durerilor și la îmbunătățirea mobilității.

*„Am fost și în luna noiembrie 2022, am venit și acum. Doamnele doctor ne-au recomandat tratamente atunci, iar acum să vedem rezultatele. Ne mândrim cu comuna noastră, se fac lucruri frumoase și pentru noi, cei în vârstă”, ne-a spus doamna Horciu Lina.*

Evaluările medicale interne au fost efectuate de doamna doctor Luiza Stârcu, un medic erou, care a rezistat peste 10 ore, în prima zi, pentru depistarea și gestionarea problemelor de sănătate cronice, precum hipertensiunea arterială și bolile cardiovasculare. Aceste examinări au permis monitorizarea afecțiunilor preexistente și identificarea eventualelor complicații sau necesități de ajustare a tratamentului.

Specialistul în endocrinologie, doamna doctor Lucica Grigorașcu, s-a concentrat pe evaluarea și gestionarea legate de glanda tiroidă și metabolism. Această abordare cuprinzătoare a asigurat acoperirea unui spectru larg de nevoi de sănătate ale persoanelor în vârstă, contribuind la menținerea și îmbunătățirea stării lor de sănătate.

Sănătatea este un aspect esențial al calității vieții pentru persoanele în vârstă, devenind adesea un indicator al bunăstării subiective. Pentru a se bucura de o stare bună de sănătate, vârstnicii au nevoie de sprijin și servicii medicale adecvate. În acest context, echipa de medici venită la Centrul de zi s-a dedicat în întregime seniorilor, oferindu-le evaluări și servicii de înaltă calitate în domeniile medicină generală, reumatologie, medicină internă și endocrinologie.

*„Suntem pentru a doua oară la Săvinești. Să sperăm că vom fi și pentru a treia și pentru a patra, de câte ori ne primiți, de câte ori este nevoie de noi. Pacienții sunt oameni drăguți, de treabă, civilizați, care se îngrijesc, care se preocupă de sănătatea lor, de bunăstarea lor sufletească, spirituală. Comunitatea aceasta religioasă ortodoxă, pe care au făurit-o aici, cred că îi ajută foarte mult, pentru că unii sunt singuri, sunt văduvi, copiii sunt plecați, mai greu, probabil din ce am înțeles, ajung la părinți și atunci cumva se strâng rândurile, se ajută unii pe alții, se strâng rândurile în jurul bisericii și le oferă o încredere în viitor, o speranță. Faptul că se ajută unii pe alții, faptul că există aceste programe, nu știu, am înțeles că mai sunt și alte tipuri de activități sociale pe care le pot accesa aici. Deci faptul că există aceste tipuri de programe îi ajută să aibă o calitate a vieții ridicată și să își trăiască bătrânețile în grădinile astea frumoase și îngrijite ale centrului de zi, chiar dacă poate nivelul de trai financiar nu este atât de bogat.*

*Ca și patologie, patologia endocrină, ca și prima dată, este aceeași, grevată de bolile tiroidiene, de noduli tiroidieni, de tiroidită autoimună cronică, dată fiind apropierea de accidentul nuclear de la Cernobîl. Chiar vorbeam cu colega mea, medic internist, doctorița Stîrcu. nu am găsit o patologie foarte severă, pentru că oamenii se duc, se îngrijesc. Totuși, necesită monitorizare permanentă la 6 luni, la un an, cu analize. Vor trebui să continue investigațiile. Unii au fost nou diagnosticați, alții se știau în*

*monitorizare, au nevoie de medicație, au nevoie de mai multe specialități, este clar și pe alte tipuri de afecțiuni specifice vârstei dumnealor. Însă, cu speranța în Dumnezeu, cu ajutorul părintelui, încet, încet, lucrurile vor fi din ce în ce mai bune, sper eu, în ceea ce privește sănătatea dumnealor.”*

Ca și recomandare, doamna doctor Grigorașcu a subliniat faptul că: *„Alimentația, mișcarea și socializarea sunt foarte importante. Este foarte bine că au un centru social unde pot să meargă să facă mișcare. Am văzut aici aparatură pentru sport, pot să joace cărți, să joace tot felul de jocuri de societate, să aibă acces la informații legate de alimentația cât mai sănătoasă, cu mai puține grăsimi animale, cu mai multe verdețuri pe care și le cultivă singuri, să mănânce produse din curtea dumnealor, brânză, lapte, carne de pui. Practic, dacă ating aceste laturi, mișcarea, socializarea și grijă pentru alimentație, e tot ce pot să obțină la vârsta aceasta pentru a preveni patologia specifică vârstei a treia.”*

Fiecare persoană în vârstă este unică, având nevoi și cerințe specifice în ceea ce privește sănătatea lor. Echipa de medici specialiști a înțeles acest aspect și a abordat evaluările și serviciile medicale într-un mod personalizat. Fiecare beneficiar a beneficiat de atenție individualizată și de consultanță adaptată nevoilor și condițiilor lor unice.

*„Sunt bine, asta mă bucură.”*

Sănătatea este un dar prețios de la Dumnezeu, o comoară pe care trebuie să o prețuim și să o păstrăm cu sfințenie. În fiecare zi, să ne rugăm Domnului să ne ocrotească trupurile și să ne înzestreze cu putere și vindecare. Căci sănătatea nu este doar absența bolii, ci și o stare de armonie și echilibru în trup, minte și suflet. Să ne încredem în voia lui Dumnezeu și să acordăm atenție nevoilor noastre de sănătate, căci prin grijă și responsabilitate față de trupul nostru, slujim și cinștim darul divin al vieții.

„Prețuiește darul vieții!” organizat la Centrul de zi pentru persoane vârstnice „Samariteanul Milostiv” evidențiază importanța priorității acordate sănătății seniorilor. Abordarea individualizată a

asigurat că fiecare beneficiar a primit consultații adecvate pentru a-și menține sănătatea pe termen lung.

Prin astfel de activități, Centrul de zi pentru persoane vârstnice „Samariteanul Milostiv” demonstrează angajamentul său față de binele și calitatea vieții seniorilor din comunitate.

*Brîndușa Dediu*

## Medici voluntari – eroi neobosiți, din nou la Săvinești



Într-o lume în care mai toate persoanele în vârstă se confruntă cu probleme de sănătate și acces limitat la serviciile medicale, există încă raze de speranță care strălucesc prin gesturile de generozitate și compasiune ale unor oameni deosebiți.

Asta se dorește și prin parteneriatul încheiat între Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială și Parohia „Sf. Voievozi” Săvinești, pentru Centrul de zi pentru persoane vârstnice „Samariteanul Milostiv”, din aceeași localitate.

În acest context, Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială și Parohia „Sf. Voievozi” Săvinești prin Centrul de zi pentru



persoane vârstnice „Samariteanul Milostiv”, au organizat cu succes al doilea eveniment social-medical intitulat „Prețuiește darul vieții!”.



Desfășurat în perioada 26 – 27 mai 2023, acest proiect a promovat importanța vieții și a oferit sprijin medical persoanelor vârstnice, aducând lumina și speranța în comunitatea locală.

Toate acestea au fost posibile datorită unor oameni cu adevărat profesioniști, care înțeleg că darul vieții este sănătatea și periodic oferă servicii medicale gratuite

bătrânilor din Săvinești.

Se spune că trebuie să apreciem timpul pentru că este cea mai valoroasă resursă. Nu poți recâștiga niciodată timpul pierdut. Cele mai importante alegeri pe care le vei face vreodată sunt despre cum îți vei petrece timpul. Ei bine, medicii specialiști, aflați în structura Serviciului de Telecomunicații Speciale București, au dorit să-și dedice din timpul lor liber și seniorilor săvineșteni.

Echipele medicală, care a venit pentru a doua oară la Săvinești

pentru a aduce o rază de speranță „bunicilor” din Săvinești, a fost formată din: Colonel Dr. Teodorescu Ruxandra – medic reumatolog, Colonel Dr. Grigorașcu Lucica – medic endocrinolog, Colonel Dr. Stîrcu Luiza Elena – medic medicină internă, Colonel Dr. Dănilă Camelia – medicină generală, plt. adj. șef Șandru Nicoleta – asistent medical, plt. adj. șef (r) Dumitrescu Eva Tatiana – asistent medical, Colonel Dr. Laura Ivan– medic de familie, plt. adj. șef (r) Kovacs Mariana – asistent medical, Locotenent-colonel Simona Alupoaei – Ofițer de presă, Maior Iohanna Purdea – Ofițer de presă.



*„Suntem pentru a doua oară la Săvinești. Să sperăm că vom fi și pentru a treia și pentru a patra, de câte ori ne primiți, de câte ori este nevoie de noi. Pacienții sunt oameni drăguți, de treabă, civilizați, care se îngrijesc,*

care se preocupă de sănătatea lor, de bunăstarea lor sufletească, spirituală. Comunitatea aceasta religioasă ortodoxă, pe care au făcut-o aici, cred că îi ajută foarte mult, pentru că unii sunt singuri, sunt văduvi, copiii sunt plecați, mai greu, probabil din ce am înțeles, ajung la părinți și atunci cumva se strâng rândurile, se ajută unii pe alții, se strâng rândurile în jurul bisericii și le oferă o încredere în viitor, o speranță. Faptul că se ajută unii pe alții, faptul că există aceste programe, nu știu, am înțeles că mai sunt și alte tipuri de activități sociale pe care le pot accesa aici. Deci faptul că există aceste tipuri de programe îi ajută să aibă o calitate a vieții ridicată și să își trăiască bătrânețile în grădinile astea frumoase și îngrijite ale centrului de zi, chiar dacă poate nivelul de trai financiar nu este atât de bogat.

Ca și patologie, patologia endocrină, ca și prima dată, este aceeași, grevată de bolile tiroidiene, de noduli tiroidieni, de tiroidită autoimună cronică, dată fiind apropierea de accidentul nuclear de la Cernobîl. Chiar vorbeam cu colega mea, medic internist, doctorița Stîrcu. nu am găsit o patologie foarte severă, pentru că oamenii se duc, se îngrijesc. Totuși, necesită monitorizare permanentă la 6 luni, la un an, cu analize. Vor trebui să continue investigațiile. Unii au fost nou diagnosticați, alții se știau în monitorizare, au nevoie de medicație, au nevoie de mai multe specialități, este clar și pe alte tipuri de afecțiuni specifice vârstei dumnealor. Însă, cu speranța în Dumnezeu, cu ajutorul părintelui, încet, încet, lucrurile vor fi din ce în ce mai bune, sper eu, în ceea ce privește sănătatea dumnealor.”

Întrebată fiind, ce le recomandă „pacienților” din Săvinești doamna doctor Grigorașcu a evidențiat faptul că: „Alimentația, mișcarea și socializarea sunt foarte importante. Este foarte bine că au un centru social unde pot să meargă să facă mișcare. Am văzut aici aparatură pentru sport, pot să joace cărți, să joace tot felul de jocuri de societate, să aibă acces la informații legate de alimentația cât mai sănătoasă, cu mai

*puține grăsimi animale, cu mai multe verdețuri pe care și le cultivă singuri, să mănânce produse din curtea dumnealor, brânză, lapte, carne de pui. Practic, dacă ating aceste laturi, mișcarea, socializarea și grijă pentru alimentație, e tot ce pot să obțină la vârsta aceasta pentru a preveni patologia specifică vârstei a treia.”*

Inițiatorii acestui frumos proiect sunt persoane cu implicare majoră în viața comunității săvineștene, și anume: Părintele Petru Munteanu – directorul fundației nemțene, domnul General – locotenent Sorin Vasilca, fiu al satului Săvinești și domnul Primar Daniel Horciu.

Toate cheltuieli de transport, cazare și masă au fost susținute de Fundația Împreună pentru Solidaritate Socială, care nu a ezitat în a pune la dispoziție suma de 6.500 lei pentru a face posibil acest act medical atât de necesar persoanelor aflate la vârsta pensionării.

*„Ne bucurăm să ne aflăm din nou în mijlocul comunității din Săvinești, unde am fost atât de bine primiți prima dată și, iată, așteptați să revenim. Am venit alături de o echipă de 8 cadre medicale din București – cinci doamne doctor și trei asistente medicale – pregătite să ofere consultații de specialitate pe domeniile medicină generală, medicină internă, endocrinologie și reumatologie și să verifice starea de sănătate a beneficiarilor Centrului de servicii sociale «Samariteanul Milostiv». Este minunat să știi că poți face un bine cuiva care are nevoie de ajutor, să poți oferi din timpul și priceperea ta pentru a aduce puțină alinare și un zâmbet pe chipul vârstnicilor din această comunitate, ceea ce doamnele doctor și doamnele asistente au făcut în aceste zile. Vă mulțumim pentru primirea călduroasă și suntem siguri că întâlnirile noastre cu bunicii săvineșteni reprezintă un dar binevenit atât pentru ei, cât și pentru noi, care plecăm încărcăți de recunoștința și mulțumirile lor”, a menționat Maior Iohanna Purdea – ofițer de presă.*

Pe lângă servicii medicale, Centrul de "Samariteanul Milostiv" pune un accent deosebit pe a crea calității vieții și pe promovarea activităților sociale. Activități recreative, precum ateliere de artă, terapie prin muzică, jocuri de societate și excursii, sunt organizate în mod regulat pentru a menține interacțiunea și a încuraja formarea relațiilor sociale între beneficiari. Acest aspect este extrem de important, deoarece mulți oameni în vârstă se simt izolați și singuri în societatea modernă. Însă ceea ce face cu adevărat special Centrul de zi „Samariteanul Milostiv” sunt oamenii care îl populează.

*Brîndușa Dediu*

Doamne, Te rog, ajută-mă să mă învrednicesc  
de răbdarea lui Iov!



Fericiți cei ce cred cu tărie în răsplata lui Hristos și bucueroși rabdă orice ocară și orice nedreptate.

Fericiți cei ce conștientizează că răbdarea tuturor necazurilor e semnul cunoștinței adevărate.

Fericiți sunt cei care se înarmează cu arma rugăciunii și pocăinței, în ale vieții încercări neașteptate și au învățat că, dacă vor stăruii cu răbdare în cele neplăcute, nu vor fi lipsiți nici de cele binecuvântate.

Fericiți cei care au învățat că suferința și desăvârșita răbdare îi așează de-a dreapta Mântuitorului.

Fericit e cel care nu se revoltă, nu deznădăjduiește și nu blestemă în furtunile involburate ale vieții lui,

ci își înalță cu răbdare Crucea, pe umerii credinței nestrămutate, pe umerii bărbăției și curajului.

Fericiți cei ce nu fug de răbdare, ca niște lași

în necaz, ajungând la deplina înțelegere a Adevărului.

Îl rog pe Doamne și eu, cârtitoarea cea lipsită de răbdare, să mă învrednicească de răbdarea Raiului,

ca să pot răbda cu recunoștință orice necaz îngăduit asupra mea de Voia și Pronia Domnului.

Doamne, Te rog, ajută-mă să mă învrednicesc de răbdarea lui Iov - munte de răbdare!

Ajută-mă să mă împrietenesc cu răbdarea și să merg de mână cu ea, pe-a vieții cărare!

Ajută-mă să nu cârtesc în necazuri, ispite și nevoi, oricât aș fi de doborâtă de acestea!

Ajută-mă să mă înveșmânt în credință tare, liniște și pace, ajută-mă să agonisesc răbdarea!

Doamne, ajută-mă să am răbdare cu oamenii ce-mi provoacă întristare și tulburare inimii!

Doamne, ajută-mă să le aplic acestora, pe rana urii și răutății lor, plasturele iubirii și iertării!

Doamne, ajută-mă să nu le răsplătesc răul cu rău și cu răbdare să-nvățăm lecția frăției, a frăției curate întru Hristos Domnul –

Izvorul comuniunii autentice, unității și prieteniei!

Doamne, Te rog, ajută-mă să-mi cultiv în ogorul sufletului și inimii, nădejdea mântuirii!

Te rog, ajută-mă să mă înarmez cu iubire jertfelnică

și răbdare tare, pe calea grea a Crucii,

așa cum s-au înarmat: Mântuitorul Hristos, apostolii, proorocii, dreptii, sfinții și mucenicii

care au băut din paharul prigoanelor,

din paharul batjocurilor, din paharul nevoințelor,

care au băut din paharul supărărilor,

din paharul suferințelor, din paharul neputințelor,

care au băut din paharul trădărilor, din paharul  
 disprețului și răutăților, din paharul chinurilor.  
 Să nu uităm, că aceștia nu au avut o viață liniștită  
 și fericită, plină de slavă și cinste omenească!  
 Să nu uităm că aceștia nu au avut o viață plină  
 de desfătări, ci o viață plină de lipsuri și nevoiță  
 și că răbdarea lor - licoare amară ca pelinul –  
 s-a transformat în licoare dulce, în leac tămăduitor.  
 Să nu uităm, așadar, că pentru sănătatea noastră  
 trupească și sufletească, răbdarea e un leac mântuitor!  
 Când ne pierdem răbdarea în supărări și necazuri  
 să ne ațintim ochii la Hristos răstignit pe Cruce  
 și, astfel, vom găsi dulce mângâiere, căci  
 comparând Crucile noastre, vom vedea că le putem duce,  
 căci Dumnezeu nu împovărează pe nimeni  
 mai presus de putere și nu va îngădui ca patimile noastre  
 să ne doboare în praful deznădejdiei de moarte,  
 nu va îngădui să fim umiliți sub a diavolilor biciuire.  
 Să ne ridicăm ochii inimii la Hristos răstignit pe Cruce  
 și să avem nădejde la bucuria sfântă a mântuirii!  
 Să ne purtăm cu răbdare și demnitate Crucea,  
 pe drumul Golgotei noastre, întăriți de bucuria Învierii.  
 Pentru bune și rele să dăm slavă lui Dumnezeu,  
 ca și noi asemenea lui Iov, să dobândim cununa răbdării,  
 cununa de biruință a răbdării - cunună de mare preț  
 cu care poți să-ți cumperi cununa nestrăcării.  
 Să ne rugăm ca Sfântul Efrem Sirul,  
 cu credință, curăție și smerenie:  
 „Doamne și Stăpânul vieții mele!  
 Duhul curăției, al gândului smerit,  
 al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie!”  
 Să cerem fierbinte, duhul răbdării,



fiindcă doar în acesta stă mântuirea lumii!  
Să nu ne ferim să bem paharul amărăciunii,  
ca să ne înveșmântăm în haina Luminii,  
în haina țesută cu firele dragostei ce toate  
le rabdă, în haina virtuții și desăvârșirii.

*Cristina Toma*

Mai mare boală este necredința sau orbirea spirituală  
decât orbirea trupească sau fizică



*„Eu sunt Lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12)*

Asistăm la orbirea spirituală a omului modern, care nu mai are capacitatea de a recunoaște în minunile lui Iisus Hristos prezența dumnezeirii Lui, de a crede în El și a-L mărturisi ca fiind Mântuitor al omenirii Care vindecă natura umană de păcat, boală și moarte. Omul orbit spiritual nu dorește să se întâlnească cu Hristos, nu Îl caută pe Hristos, nu conștientizează că Hristos este bucuria, lumina cea adevărată, fericirea, că Hristos este nădejdea noastră. Nu conștientizează că legătura cu Hristos este iubire, este dragoste, este înflăcărare, este dorința arzătoare după cele dumnezeiești și că: „toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu trebuie să o dăm", așa cum se spune la Sfânta Liturghie.

Mai ușor se vindecă cineva de orbirea trupească decât de

orbirea sufletească a necredinței. Orbirea trupească împiedică pe cel care suferă de această boală să vadă frumusețile acestei lumi pământești, să vadă un răsărit sau un apus de soare, să vadă frumusețea de basm a cerului înstelat, să vadă verdele ca smaraldul al ierbii, să vadă grădinile desenate în pete de culori divine, să vadă câmpiile mănoase și bogate cu lanurile de aur unduindu-se în bătaia vântului șagalnic, să vadă munții falnici cu vârfurile mângâiate de norii cerului albastru ca floarea de nu mă uita, să vadă pădurile și să le colinde la cules de fragi, mure, flori sau ciuperci, să vadă marea cu valurile ei înspumate, să vadă, așadar, frumusețea sălbatică a naturii cu care ne-a binecuvântat Bunul Dumnezeu cu iubire și dărnicie. Cel orb trupește nu va vedea niciodată zâmbetul drăgălaș al unui copil cu obrăjori bucălați, nu va vedea niciodată frumusețea unui om cu suflet frumos, nu va vedea lumina pe care acesta o iradiază în jurul său, nu va putea vedea frumusețea unei icoane, nu va putea citi din Sfânta Scriptură, nu va vedea întreaga zidire ce ne înconjoară. Dar oare, nu este mai rău să vedem și să nu luăm aminte la toate acestea, fiindcă nu iubim pe Dumnezeu, fiindcă nu iubim întreaga Creație a Sa și nu trăim în armonie cu ea, fiindcă nu vedem și nu auzim cum Creația toată ne vorbește despre înțelepciunea și bunătatea Divinului ei Creator?

Nu e oare mai rău când suntem orbi spiritual, când nu ne dăm seama cât suntem de binecuvântați că putem vedea și cu ochii trupești frumusețea naturii care îți taie respirația, când nu Îl vedem pe Dumnezeu în fiecare fir de iarbă, în fiecare floare frumos colorată, în fiecare răsărit și apus de soare, în fiecare bob de rouă, în fiecare strop de ploaie care mângâie pământul însetat de arșiță, în fiecare curcubeu ce îmbrățișează cerul după o ploaie ce spală și curăță pământul? Oare, nu e mai rău când am fost binecuvântați cu atâtea daruri minunate și nu dăruim măcar câteva clipe din timpul nostru ca să admirăm toate acestea, ca să ne încântăm privirea, să ne bucurăm sufletul și să nu ne mai săturăm de frumusețea întregii Creații, dăruită nouă cu multă iubire de Bunul Dumnezeu și alergăm mereu pe drumul vieții, doar să ne satisfacem plăcerile trecătoare ale lumii în care trăim? Nu e oare mai rău când, deși vedem pe semenii noștri aflați în suferințe și nevoi trecem ca niște orbi pe lângă ei, fără să îi mângâiem sufletește cu un

zâmbet, cu o îmbrățișare, cu un sfat, cu o rugăciune, cu o îmbărbătare? Oare, nu e mai rău când bezna indiferenței și a împietririi sufletelor noastre ne face mai orbi decât orbii care nu au văzut niciodată? Oare acești orbi, nu au fost de multe ori mai milostivi cu semenii lor, mai solidari în suferințe și nevoi, decât noi? Oare acești orbi, nu s-au rugat mai mult decât noi pentru cei din jurul lor? Oare înțelepciunea cu care au fost înzestrați de Bunul Dumnezeu și alte daruri pe care le-au avut, nu le-au pus în slujba Domnului și a aproapelui?

Oare acești orbi, nu au oferit mai mult timp din viața lor, rugăciunii sincere și curate către Dumnezeu, în comparație cu noi, rugăciunii de mulțumire prin care își exprimau recunoștința față de Dumnezeu, fiindcă le-a mai dăruit o nouă zi de viață, fiindcă i-a binecuvântat cu alte simțuri mai dezvoltate, cu alți talanți pe care îi pot înmulți cu iubire și cu credință?

Oare orbirea sufletească, nu este mai grea, pentru că ea periclitează mântuirea, ne îndepărtează de Rai și de viața veșnică în Împărăția Cerurilor, ne așază în spațiul morții și ne alungă din spațiul Învierii lui Hristos?

Oare orbii din naștere, nu au fost mai mult decât noi: dascăli, misionari, învățători, adevărați și vrednici următori ai lui Hristos, fiindcă infirmitatea fizică a unui om nu împiedică lucrarea harului lui Dumnezeu, nu îl împiedică pe acesta să devină un om luminat, care a părăsit întunericul și trăiește în spațiul Învierii și luminii lui Hristos? Cu siguranță, da, fiindcă dacă e să dăm doar un singur exemplu de adevărat următor al lui Hristos, orb din naștere, Părintele Teofil Păriaian, putem spune fără să greșim, că Harul Sfânt a fost mereu prezent în sufletul său, că întunericul ochilor săi trupești a fost împrăștiat de lumina orbitoare a sufletului său, de lumina blândeții, bunătății și iubirii sale de Dumnezeu și semenii, de lumina mărturisirii lui Dumnezeu, atât prin cuvinte de folos, adevărate mărgăritare duhovnicești pentru suflet, cât și prin faptele credinței sale roditoare.

De multe ori acești orbi din naștere reușesc să dea multe lecții de viață celor care se bucură de vederea trupească, reușesc să dea lecții de iubire, de curaj, de răbdare, de credință, de optimism, de lăsare în

mila și voia lui Dumnezeu, de voință necesară pentru a-și împlini un vis, care celor văzători li se pare irealizabil. Ne dau nouă, celor văzători trupește dar orbi fizic, lecții de supraviețuire, lecții de demnitate în fața bolii, lecții de acceptare a crucii spirituale, lecții ce ar trebui să ne facă să ne fie rușine pentru neputințele noastre, pentru handicapul nostru sufletesc, pentru adormirea noastră spirituală care ne împiedică să ne folosim de toți talanții noștri, care ne împiedică să vedem cât de binecuvântați suntem și cât de nerecunoscători și nemulțumitori suntem față de Dumnezeu.

Dacă orbii din naștere nu văd niciodată soarele de pe cer, orbirea duhovnicească împiedică pe cel stăpânit de ea, să-L vadă pe Soarele dreptății și Părintele luminilor, pe Hristos Domnul Care a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12) și „Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt” (Ioan 9, 5).

Evangelia Orbului din naștere ne arată că mai mare boală este necredința sau orbirea spirituală decât orbirea trupească sau fizică și, că mai ușor se vindecă cineva de orbirea trupească decât de orbirea sufletească a necredinței, fiindcă uneori mult mai ușor Îl mărturisesc cu credință orbii din naștere pe Iisus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu, decât cei care, deși văd cu ochii trupești nu cred în El.

Mai greu se vindecă orbirea duhovnicească, pentru că cei mai mulți dintre noi fugim adesea doar după minuni parțiale care să ne ofere sănătate trupească, belșug și prosperitate. Și nu ne dorim să ne învrednicim de minuni autentice care să ne vindece sufletește, care să ne curețe sufletul de mâlul gros al patimilor, care să ne transforme în oameni noi, în oameni care s-au curățit de necredință și indiferență față de Dumnezeu și aproapele, în oameni care s-au vindecat de necunoașterea și neprimirea în viața lor a Domnului Luminii și care Îl caută pe Hristos în orice clipă, care Îl mărturisesc cu iubire, curaj și credință, care însetează de iubirea Lui, care tânjesc după dulceața Harului Sfânt în inima lor, în oameni care își spală cu Baia pocăinței lor toată necurăția inimii, și astfel dezrobiți de urăciosul diavol, cu inima curată și inundată de iubirea dumnezeiască se învrednicesc să Îl vadă

pe Dumnezeu, să-și lumineze și înnoiască sufletul, unindu-se cu El prin împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos din Euharistie.

## Oare când suntem orbi spiritual?

**Suntem orbi spiritual când Îl alungăm pe Hristos din inima noastră și nu I-o dăruim cu iubire** și dărnicie, ci cu zgârcenie, când ținem ușa sufletului nostru încuiată cu strășnicie și refuzăm să luăm cina cu Bunul Dumnezeu, când nu-L iubim pe Acesta cu toată ființa noastră, cu tot sufletul nostru, cu toată inima noastră, cu toată vârtutea și cugetul nostru.

Suntem orbi spiritual când uităm că Domnul nostru drag își încinge și azi, mijlocul Său, ca să ne spele picioarele, când uităm că ne poartă și azi toate crucile pe umerii Săi, când uităm că iarăși se jertfește pentru noi și ne oferă ca hrană Sfântul Său Trup și ne dă să bem din potirul care cuprinde Sfântul Său Sânge.

Suntem orbi spiritual când uităm că din iubire pentru noi, oamenii, Hristos s-a pogorât din ceruri și s-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și s-a făcut Om, uităm că s-a răstignit pentru noi și a pățimit și s-a îngropat, uităm că a înviat a treia zi, ca să ne dăruiască lumina Învierii, uităm că s-a înălțat la ceruri, uităm că aceasta a fost credința sfinților, a strămoșilor noștri, care cu ajutorul acestei credințe și-au biruit orbirea spirituală și latura inferioară a ființei lor, înălțându-și mintea și inima spre ceruri, spre Lumina lumii. Suntem orbi spiritual când noi nu primim această credință și ne târâm mintea și inima prin țărână, nedorind să ajungem la înălțimea cerului, nedorind să devenim cetățeni ai cerului. Suntem orbi sufletește când vrem să avem doar o cetățenie, cea a pământului trecător, și nu și cetățenia cerului veșnic unde putem să ne încălzim la vatra veșnicei iubiri, unde putem să fim mereu copii împărătești, fericiți și binecuvântați.

Suntem orbi spiritual când uităm că noi suntem ai lui Hristos:

„Voi sunteți ai lui Hristos" (I Corinteni 3, 23) și trebuie să împlinim mereu legea Lui. Suntem orbi, atunci când iubim întunericul și îi slujim celui rău și nu iubim lumina cea nepământească, nu iubim Lumina lumii, nu iubim Lumina Învierii lui Hristos, nu vrem ca ea să ne mângâie sufletele și strălucirea ei cerească să ne aducă bucuria vieții veșnice.

**Suntem orbi spiritual când inima nu ne e pătrunsă cu adevărat de Duhul Sfânt,** când inima noastră se răcește și se împietrește în lipsa căldurii duhovnicești, în lipsa celui mai mare dar pe care Dumnezeu l-a dat oamenilor, fiindcă atunci când El dăruiește Duhul Sfânt, de fapt pe Sine se dăruiește. Și ce dar poate fi mai minunat decât acesta, ce dar poate alunga bezna nopții sufletului nostru, ce dar ne poate apropia mai mult de veșnica lumină dumnezeiască, de această tainică și fascinantă lumină care vindecă orice orbire spirituală, care dă viață, reface viața, aduce la viață și înviază?

Suntem orbi spiritual când nu ne curățim casa sufletului nostru de tot praful păcatelor, de toată mizeria cauzată de necredință și ne iubire, ca să putem primim în ea pe acest oaspete drag, Duhul Adevărului și al vieții, Duhul înțelepciunii și al bucuriei, Duhul libertății și al înfierii, Duhul care ne face văzători nu numai cu ochii, ci și cu sufletul, Duhul care ne încălzește inima cu o minunată căldură, dulceață și bucurie, Duhul care atunci când sufletul suspină după lumină, El va găsi Lumina cea care îl va îmbrățișa pe acesta și îl va mângâia o veșnicie.

**Suntem orbi spiritual când Botezul nostru creștin a rămas doar o formalitate.** Cât sunt de actuale în acest caz, cuvintele Sfântului Chiril al Ierusalimului: „Mulți se botează ca și Simon Magul. Și-a cufundat trupul în apă, dar nu și-a luminat inima cu Duhul". Mulți dintre noi după Sfântul Botez nu trăim cu adevărat o viață de creștin, așa cum spune Sfântul Apostol Pavel: „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat". (Galateni 3, 27)

Suntem orbi spiritual și goi sufletește când îmbrăcămintea noastră nu este cea a unui adevărat creștin, când Domnul Iisus Hristos

nu se vede în viața noastră, în ființa noastră. Suntem orbi spiritual când nu ne înălțăm la cer, când uităm că înălțarea la cer începe de aici, de pe pământ, când viața noastră nu este o viață cât mai corectă, cât mai limpede, cât mai după voia lui Dumnezeu, o viață de care să se bucure Dumnezeu și de care să se bucure oamenii.

**Suntem orbi spiritual când nu cercetăm Biserica, corabia mântuirii.** Suntem orbi spiritual când uităm că potopul nebuniei și al păcatului continuă neîncetat și salvarea noastră vine de la această corabie sigură și sfântă deoarece cel care a ctitorit-o a fost Sfântul Sfinților, Cel mai Sfânt între sfinți. Sfântul Ierarh Nicolai Velimirovici ne spune că Biserica e sfântă: „deoarece Domnul a transformat-o, a răscumpărat-o, a curățit-o și a întărit-o cu propriul Său sânge preasfânt și curat (...) deoarece de la bun început Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a călăuzit-o, a inspirat-o și i-a dat viață și toți membrii ei sunt chemați să fie sfinți, despărțiți de tot ceea ce este profan în lumea aceasta, în care ei cresc duhovnicește și prin care ei își săvârșesc călătoria, deoarece sfintele ceruri sunt date deoparte (deschise) pentru a-i face lăcaș, deoarece într-înșea se află toate mijloacele de Dumnezeu dăruite prin care oamenii se sfințesc și se pregătesc pentru cetățenia cerească. De aceea Biserica e numită sfântă”.

Suntem orbi spiritual când ne lăsăm înșelați din drumul nostru de către cei care ne invită în micile și noile lor bărci cu vâslă, sau de cei care ne oferă iahturi particulare doar pentru noi înșine, dar uităm că pentru a ajunge Acasă, călătoria e lungă și pe Cale putem să ne confruntăm cu furtuni periculoase.

Dacă nu am fi orbi spiritual am crede în Mântuitorul Hristos, am avea mereu un dor de El, mereu L-am căuta și am dori să ne întâlnim cu El, mereu am vrea să fie Oaspetele drag al inimii noastre. Dacă nu am fi orbi spiritual nu am pleca de la Sfânta Biserică, fără să ne întrebăm dacă L-am găsit pe Hristos în spațiul Învierii Sale, fără să ne întrebăm dacă ne-a încălzit inima cu prezența Sa, fără să ne întrebăm dacă timpul pe care l-am petrecut acolo l-am dăruit cu dragoste, cu smerenie, cu



răbdare, cu credință, cu o deplină disciplină interioară, cu rugăciune curată și sinceră, dacă am trăit cu mintea, cu inima și sufletul toate Sfintele Taine ce s-au săvârșit în Casa Domnului. Dacă nu am fi orbi spiritual am crede în Mântuitorul Iisus Hristos, am crede că este Fiul lui Dumnezeu fără să ne îndoim nici măcar o clipă, am crede și am iubi Lucrea Sa - Biserica, Corabia Mântuirii la bordul careia călătoresc așa cum ne spune Sfântul Ierarh Nicolai Velimirovici: „cete de mântuiți și dintre cei ce se mântuiesc. Domnul și-a întemeiat această lucrare a Sa pe credință, tare ca stânca. Întocmai precum a spus El și a proorocit: «Pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui» (Mt. 16, 18) Și, cu adevărat, până în ziua de azi, dușmanii ei nu au biruit-o și nu o vor birui nici de acum înainte".

Dacă nu am fi orbi spiritual am ști că noi, cu toți creștinii care am primit Taina Sfântului Botez suntem Biserica și că așa cum a spus Pr. Petru Munteanu: „În Biserică ești când devii responsabil și ești mărturisitor al lui Hristos cel înviat, când ai inițiativa împăcării, când ești bun și binevoitor, când vizitezi pe cel bolnav, aduci mângâiere unui întristat, când îți faci timp pentru cel de lângă tine, când ierți și nu te superi pe fratele tău, când muncești cinstit, când răscumperi ura și minciuna cu Iubirea și Adevărul. Iubirea în Biserica lui Hristos nu este limitată, ci se extinde în perspectiva cosmică a creației lui Dumnezeu (...) În Biserica lui Hristos nu mai există străini sau înstrăinare, cel de lângă tine devine fratele tău. Este Biserica lui Hristos ca și tine, ca și mine... Începutul Bisericii este în sufletul tău."

Suntem orbi spiritual când nu conștientizăm că toți suntem invitați la nunta Împăratului, când nu conștientizăm că Biserica ne face și ea această invitație, că ne cheamă și ne unește pe toți fiii și fiicele oamenilor la mântuire, că ea este o biserică sobornicească deoarece îi cuprinde atât pe cei vii, cât și pe cei adormiți care au fost transportați cu corabia sa spre tărâmul cel nou, spre Raiul veșnic.

**Suntem orbi spiritual când nu-L mărturisim pe Bunul Dumnezeu.** „În Biserica lui Hristos nu există fricoși. Fricoșii nu

îndrăznesc să intre în Împărăția lui Dumnezeu, deoarece sunt incapabili de a muri pentru Hristos, de a-L mărturisi... Incapabili, deoarece au murit în capcana fricii. Depășirea fricii este prima respirație a aerului libertății în Biserică". (Preot Petru Munteanu)

Orbii spiritual sunt fricoși, sunt lași nu au curaj să își mărturisească credința, nu au curaj să se lupte cu ironia celor din jurul lor care nu cred în Bunul Dumnezeu și care îi pot eticheta în diferite moduri. Nu au curaj să pătimească pe nedrept, să rabde nedreptăți cu bucurie pentru Dumnezeu, fiindcă ei nu știu că dacă Îl vei mărturisi cu credință și iubire pe Dumnezeu vei dobândi mila și iubirea Sa, te vei îmbogăți sufletește, vei deveni un alt om care trăiește pretutindeni unde este Hristos, trăiești așa cum spunea Cuviosul Porfirie în: „stele, în nemărginire, în cer împreună cu îngerii, cu sfinții, pe pământ împreună cu oamenii, cu animalele, cu tot și cu toate".

**Suntem orbi spiritual când nu suntem creștini doritori de mântuire,** care să ne ostenim toată viața pentru Hristos și pentru binele și mântuirea semenilor noștri, punându-ne toată bogăția noastră morală și materială în slujba aproapelui nostru, fără a ne dori să agonisim pentru noi nimic pe acest pământ, așteptând cu deplină nădejde ziua când vom primi plata deplină de la Dumnezeu, pentru toate ostenele noastre. Dacă nu am fi orbi spiritual am sluji cu smerenie sinceră și curată pentru Dumnezeu, am câștiga totul. Am câștiga Împărăția cerurilor, am dobândi viața veșnică și nu am tânji spre slava omenească pierzând totul, devenind nepăsători față de adevăratele valori, făcând abstracție de ceea ce este mai important în fiecare dintre noi: comoara neprețuită, sufletul, pe care îl pierdem în mocirla patimilor noastre.

**Suntem orbi spiritual când nu avem curajul să fim bravi soldați care să poarte mereu un război duhovnicesc cu patimile noastre.** Suntem orbi spiritual când nu credem că unde e Hristos toate se vor preface, se vor preschimba, când nu credem că unde e Hristos, nu mai este ură, nu mai este minciună, nu mai este mândrie, nu mai este

lenevire, nu mai este nedreptate, nu mai este invidie, egoism, iubire de argint, nu mai este mânie, nu mai este desfrânare, nu mai este răzbunare, nu mai este împietrirea inimii, nu mai este întristare și deznădejde, nu mai este îndoială și necredință, nu mai este gelozie. Suntem orbi duhovnicește când nu conștientizăm că toate patimile se mistuie în focul iubirii dumnezeiești, când nu credem că toți diavolii cu care ne-am împrietenit se împrăștie alungați de lumina cea neînserată, alungați de Soarele dreptății, alungați de puterea smereniei și a iubirii infinite a Celui care a creat întreaga lume.

**Suntem orbi spiritual când nu mulțumim Bunului Dumnezeu** pentru toate ce se întâmplă în viața noastră și bune, și rele, când nu conștientizăm că tot ce am realizat bun și frumos pentru noi și semenii noștri, am realizat datorită ajutorului primit de la Bunul Dumnezeu: „Ajutorul meu de la Cel ce a făcut cerul și pământul”.

Suntem datori a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru atât de multe lucruri, încât nici nu ne dăm seama pentru câte ar trebui să fim recunoscători Lui. Suntem orbi spiritual când uităm să Îi mulțumim Bunului Dumnezeu în fiecare clipă pentru binecuvântări, pentru toate binefacerile, pentru cele știute și pentru cele neștiute, pentru cele arătate și pentru cele nearătate și cântim mereu împotriva Lui, fiind mereu nemulțumiți de starea în care ne-am aflat, sau Îl mințim că dacă ne ajută să ne împlinim unele vise, scopuri, obiective, dacă ne ajută să trecem cu bine unele examene ale vieții Îi vom fi recunoscători mereu. Dar ce mincinoși suntem, fiindcă uităm imediat de toate binefacerile și iar Îl alungăm din inimă și suflet pe Domnul nostru, cu indiferența, cu împietrirea inimii, cu patimile noastre, cu orbirea noastră sufletească.

**Suntem orbi spiritual când nu avem nădejde, când nu ne ducem crucea cu credință și nu ne lăsăm mereu în voia lui Dumnezeu.** Suntem orbi spiritual când ne temem de boală, de sărăcie, de răutatea și nedreptatea oamenilor, ne temem că avem Crucea spirituală prea grea și nu conștientizăm că Bunul Dumnezeu ne este alături în orice clipă a vieții și nu ne părăsește la greu, fiindcă suntem

copiii Săi dragi, fiindcă avem un mare preț pentru El, fiindcă suntem foarte valoroși pentru El și de aceea nu lasă pe nimeni să ne facă rău. Niciun fir de păr din capul nostru nu ni-l poate clinti nimeni fără voia Lui, de aceea ne poartă în brațe atunci când am căzut îngenucheți de probleme, fără puterea de a păși singuri, fără puterea de a ne ridica singuri și a înfrunta cu curaj greutățile vieții și, ca un iconom bun ne dă fiecăruia orice avem nevoie și se îngrijește cu multă milostivire și iubire de toate nevoile noastre materiale și spirituale.

Suntem orbi spiritual când nu încercăm să ne apărăm de cancerul tristeții și al deznădejdiei, care stinge luminile sufletului, care alungă orice bucurie a sufletului, care îl face pe om să se simtă singur pe lume, fără niciun sprijin și ajutor, fără niciun scop în viață, fără dorința de a se bucura de viață și de a accepta-o și cu bune, și cu rele. Suntem orbi spiritual dacă nu strigăm la Bunul Dumnezeu când ne confruntăm cu unele valuri mai involburate ale vieții, dacă nu strigăm la Bunul Dumnezeu să ne ajute să ajungem la țărnul nădejdiei și al lăsării în voia Sa, dacă nu credem că putem învăța să înotăm prin marea involburată a greutăților și ispitelor vieții. Dacă nu am fi orbiți spiritual nu ne-am îndoii niciodată că Dumnezeu este: întărirea, izbăvitorul, sprijinitorul, „Tovarășul” nostru permanent, Prietenul nostru cel mai bun și mai devotat, care este alături de noi, chiar dacă toți ceilalți ne părăsesc. Am conștientiza că în ortodoxie nu poate exista viață religioasă adevărată fără jertfă, am conștientiza că de vrem să fim ucenici adevărați și credincioși ai Mântuitorului Hristos, trebuie să Îl imităm în toate, dar mai ales când e vorba de jertfă. De aceea, dacă ne purtăm Crucea cu credință și demnitate primim ajutor dumnezeiesc și ne bucurăm de binecuvântarea lui Dumnezeu, ne bucurăm de vederea sufletească.

### **Suntem orbi spiritual când ne judecăm mereu semenii.**

[Nicolae Steinhardt](#) a spus, că noi: „Vedem cu toții, buni și răi, vedem bine, ba și prea bine. Prea bine îi vedem pe ceilalți, pe semenii și vecinii noștri, vedem toate paiile din ochii lor, până la firicelul pe care natural ar fi fost ca marunțirea să-l fi apărât de furia noastră detectivă. Le urmărim -

necruțători, neobosiți, nesățioși - toate gesturile, în nădejdea că vom surprinde greșeli, păcate, turpitudini de care să ne înfiorăm, dobândind astfel dreptul să începem a striga cu glas înalt și a dezlănțui oprobiul public împotriva lor; ori măcar niscaiva obiceiuri, manii, tabieturi în temeiul cărora să-i putem face de râs și de ocară".

Dacă nu am fi orbi spiritual dacă ne-am iubi semenii, ca pe noi înșine, dacă nu am mai arunca în ei cu piatra judecății noastre, i-am privi ca pe frații noștri întru Hristos, ca pe fiii lui Dumnezeu, i-am privi așa cum sunt cu adevărat, nu le-am căuta defecte, lipsuri, nu le-am atribui din invidie păcate mai mari decât săvârșesc, nu i-am eticheta după false aparențe, nu am căuta să îi privim, nici de la distanță, nici mai mici decât sunt, nici să-i invidiem și să-i urâm pentru darurile lor. Nu am vedea doar petele negre ale sufletelor lor, ci am observa și fărâma de dumnezeire, diamantul din interiorul lor, diamantul dumnezeiesc care oricât ar fi de acoperit, murdărit și înnegrit de mîlul păcatelor, nu încetează să existe în sufletul unui om botezat, Botez prin care a devenit un fiu al lui Dumnezeu. Dacă nu am fi orbi sufletește i-am privi cu iubire pe toți semenii noștri și atunci i-am vedea și mai frumoși și mai buni decât sunt, i-am vedea cu chipul după asemănarea cu Dumnezeu. Ca să vezi, așadar, bine și corect tot ce se întâmplă în jurul tău, trebuie să cauți ochelarii iubirii de Dumnezeu și semenii, ochelarii smereniei, ochelarii blîndeții, ai răbdării, ai nerăutății, ochelarii acceptării celor din jurul tău cu bune și rele, ochelarii prin care nu privești o imagine deformată a celor din jurul tău, din cauza egoismului tău, din cauza invidiei tale, din cauza răutății tale. Dacă am vrea să vedem duhovnicește, dacă am vrea să nu mai bâjbâim în întunericul spiritual, ar trebui să Îl rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne ajute să găsim ochelarii potriviți, ochelarii iubirii, să fie bun și milostiv și să ni-i dăruiască, ca să nu fim tentați să primim ochelari prin care vedem toată lumea urâtă, rea, murdărită de păcate și patimi, ochelari pe care cumplitul diavol al invidiei și răutății e dispus să ni-i ofere cu multă generozitate.

**Suntem orbi spiritual când tot ce e rău în sufletul nostru**

**atribuim celor din jurul nostru**, fiindcă dacă nu am fi oameni urâți sufletește nu am vedea pe toți la fel ca noi, dacă nu am ști de exemplu, ce e invidia, nu am vedea pe un alt semen că e invidios. Dacă nu am fi egoiști, nu am recunoaște un om egoist, dacă nu am iubi noi, minciuna și falsitatea, nu am vedea măștile de care se folosesc semenii noștri în relațiile cu noi și cu alți semeni, dacă nu am fi noi, zgârciți, nu am vedea când semenul nostru dăruiește cu zgârcenie, dăruiește fără iubire sau dăruiește condiționat. Dacă nu am fi noi, leneși, nu am vedea când alții își irosesc timpul vieții lor, dacă nu am fi noi, lași, nu am vedea lașitatea de care dau dovadă alții, dacă nu i-am sluji noi, diavolului, nu am vedea când altul s-a împrietenit cu acesta, deci, așa cum a spus părintele Petru Munteanu la o predică: „Vezi în cel de lângă tine tot ce ai tu în starea ta, tot ce trăiești și simți tu”. Prin urmare, ar trebui să menținem în noi neîncetat simțământul nevredniciei noastre, să conștientizăm că în noi nu sunt mai puține și mai mici patimi, că faptele noastre sunt uscate și nu roditoare și să ne îngrijim de vindecarea acestor neputințe ale noastre care ne duc la pierzare, care ne pavează drumul spre iad. Dacă am face toate acestea cu sinceritate și smerenie, atunci nu ne-am mai ocupa de faptele celorlalți, nu ne-am mai ocupa cu osândirea și etichetarea lor. În urechile noastre să răsună neîncetat cuvintele Scripturii: „Doctore, vindecă-te pe tine însuși; scoate întâi bârna din ochiul tău”. (Ic. 4, 23; Mat. 7, 5) Întâi vezi tu cu ochii sufletului și apoi așteaptă ca toți să vadă la fel.

**Suntem orbi spiritual când purtăm măști pe chipuri și în suflete** pentru a juca roluri diverse, conform așteptărilor celor din jur, când nu mai suntem noi înșine, când devenim actori talentați ce joacă roluri de personaje viclene, ipocrite, când ne pierdem sinceritatea și puritatea sufletească, când iubim mai mult minciuna și nu luptăm pentru adevăr și dreptate. Într-o inimă mincinoasă nu are cum să sălășluiească Harul Duhului Sfânt, acesta se sălășluiește într-o inimă curată și smerită, într-o inimă spălată de lacrimile sincerității, datorate recunoașterii neputințelor tale.

Sfântul Nicolae Velimirovici a spus că: „gândurile mincinoase și cuvintele mincinoase, simțurile mincinoase și faptele mincinoase fac mulțimea minciunilor care ne duc la neființă, la înșelare și la tăgăduirea lui Dumnezeu. De pe această cale, de la această răspântie de drumuri, nu poate fi întoarcere, fără cumplit cutremur în viața omului; atunci omul cade orbit la pământ ca și Saul, iar Dumnezeu îl ridică din praf și neputinței îi deschide ochii și-i arată calea pe care se poate întoarce”.

**Suntem orbi spiritual când suntem invidioși, mereu nemulțumiți de tot și de toate**, când totdeauna găsim nod în papură la orice, când despicăm meru firul în patru, când suntem nemulțumiți cu darurile noastre, când cântăm pentru modul în care am fost creați, când ne dorim darurile bune ale aproapelui, invidia mușcându-ne cu poftă din suflete și inimi, precum animalele de pradă flămânde din vânatul bogat. Suntem orbi spiritual, când orice bine al aproapelui ne mârșăiește la culme și ne bucurăm de necazul semenelilor noștri, când suntem fericiți doar când aceștia o duc rău și sunt căzuți la pământ, fără niciun sprijin și ajutor. Zavistia (invidia) face pe oameni mai răi decât orice șarpe veninos, mai răi decât diavolul care urăște oamenii, dar nu și pe ceilalți diavoli. Invidiosul urăște, nu numai pe semenul care i-a pricinuit vreun rău sau supărare, ci și pe semenul care nu i-a făcut nimic rău, ci poate dimpotrivă i-a făcut un mare bine. Invidiosul este un om care suferă de orbire sufletească, orbire ce duce la depărtarea de Dumnezeu, căci înăbușă dragostea curată față de El și față de aproapele.

**Suntem orbi spiritual când adăugăm grijii zilei de azi și grija zilei de mâine.** Orbii spiritual uită că nu doar cu pâine se hrănește omul, ci cu tot cuvântul care vine de la Dumnezeu. Dar cum ar putea cuvântul să rodească, iar mai apoi să ne devină hrană, atât timp cât ne arătăm a fi spini, asemeni celor din parabola semănătorului, între care căzând sămânța cuvântului dumnezeiesc, nu poate da rod, din cauza grijilor acestei lumi? În cadrul Sfintei Liturghii, deloc întâmplător, în timpul herucului auzim cântându-se: „Toată grijă cea lumească să o

lepădăm". Sfinții Părinți au rânduit acest îndemn deoarece cunoșteau faptul că întâlnirea cu Hristos poate fi umbrită, dacă nu chiar ratată, din cauza grijilor lumești. Cu cât omul se apropie de Dumnezeu, cu cât se purifică de patimi, cu atât grijile lui se împrăștiează. Acestea se reduc la grija cea sfântă, aceea de a nu pierde harul Duhului Sfânt, adică de a nu ne înstrăina de Dumnezeu. Întâlnim la tot pasul, oameni doborâți de povara grijilor de zi cu zi. Sunt acei oameni pe chipul cărora nu numai că nu găsești lumina, nu găsești bucuria, ci nici măcar urma ei de altădată. Orbii spiritual fără să bage de seamă, și-au făcut din oboseală și stres, o a doua fire. Într-un fel, este normal să ajungă aici, de vreme ce din planurile și nevoile lor, ei Îl exclud pe Hristos. Dacă nu am fi orbi sufletește, ne-am gândi că mâine ne va purta Dumnezeu de grijă, că ne va da putere să putem înfrunta toate greutățile zilei de mâine, că ne va scoate în cale oameni care să ne ajute, că ne va ajuta să nu fim îngenuncheați de probleme, fiindcă ne iubește și nu ne va lăsa să ne chinuim cu lipsuri de tot felul.

**Suntem orbi spiritual când nu coborâm din înălțimile trufiei noastre** Dacă am coborî din înălțimile trufiei noastre, ne-am vedea sărăcia sufletească, am vedea că sufletele noastre sunt măcinate de înfricoșătoarea boală a păcatului și am conștientiza că toate bogățiile noastre, toate casele, toate palatele noastre, toate lucrurile noastre sunt pământ, cenușă, umbră și fum. Am conștientiza zădărnicia bunătaților și plăcerilor omenești, nu am mai pune preț pe statut, pe mărire, pe slavă deșartă, nu am mai fi așa snobi și cu nasul pe sus, am conștientiza că toți murim și nu putem stăpâni lumea în care trăim, am conștientiza, așa cum spunea Sfântul Ioan Gură de Aur că toți: „cei care se mândresc cu faptele lor cele bune și nu au credință în Dumnezeu se aseamănă cu oasele morților îmbrăcate în haine frumoase, dar care nu își dau seama de frumusețea lor".

**Suntem orbi spiritual când nu iubim simplitatea și nu avem pace în suflet.** Sufletul orbului spiritual nu poate avea pace. Pacea lăuntrică este rodul unei vieți trăite cu simplitate. Ar fi minunat să ne



mulțumim cu o viață simplă, cu o viață pe care să ne-o trăim mai mult pentru a ne hrăni sufletul cu bucurii duhovnicești, și nu pentru a fi într-o continuă goană pentru plăceri lumești. Dacă nu ne-am complica viața cu orgoliile noastre, cu agitația noastră, cu modernismul societății actuale, care este o societate de consum exagerat, dacă am vrea să trăim cum trăiau strămoșii noștri, cu simplitate, cu demnitate, cu credința că trebuie să se mulțumească cu puțin în viață, cu credința că Bunul Dumnezeu are grijă să ne asigure pâinea cea de toate zilele, dacă nu am mai vrea să trăim după moda lumii de astăzi, dacă nu am imita tot ce apare nou, chiar dacă acest nou nu ne este de folos, ci dimpotrivă, dacă nu ne-am ridica ștacheta fericirii prea sus, ca să nu o mai putem atinge, am fi niște oameni înțelepți, liniștiți și fericiți, văzători nu numai cu ochii trupești, ci și văzători cu duhul. Acolo unde există simplitate ochii sufletului sunt larg deschiși spre Lumina lumii, acolo este înțelepciune, pace, liniște, nădejde, speranța și credința că Bunul Dumnezeu le rânduiește pe toate după o judecată dreaptă, că Bunul Dumnezeu ne ajută să răzbatem pe toate drumurile vieții, oricât de întortocheate ar fi ele.

**Suntem orbi spiritual când diavolul, ne amețește, ne anesteziază, ne amortește, ne împietrește sufletele,** ne face să fim plini de nesimțire în ceea ce privește viața duhovnicească. Ne resuscitează și ne dă energie și putere doar pentru a ne face prieteni cu el, doar pentru a ne prinde în mrejele răutăților sale, doar pentru a „juca” după cum el ne cântă. Suntem orbi spiritual când nu înțelegem că, pentru a-I sluji doar Bunului Dumnezeu, trebuie să ai curaj să te lupți și cu diavolul la propriu, dacă este nevoie, că nu trebuie să îl lași pe acesta să te facă prietenul său. Dacă vrei să dobândești Harul Sfânt în inima ta, trebuie să ai curaj să te lepezi de viața lumească și să trăiești doar pentru viața duhovnicească.

**Suntem orbi spiritual când trăim în spațiul mortii,** în spațiul întinericului și nu luptăm cu credință, cu curaj să ajungem în spațiul Învierii lui Hristos, să ajungem să avem o credință roditoare, o credință

În care faptele noastre bune să rodească în ogorul lui Dumnezeu, o credință care să ne arate vrednici următori ai lui Hristos, adevărați mărturisitori ai Săi, care Îi oferă cu multă iubire și fără zgârcenie, mirul faptelor lor bune, mirul credinței lor, mirul evlaviei lor, mirul smereniei, mirul jertfirii de sine. Suntem orbi spiritual când trăim în spațiul morții, în spațiul întinericului și nu spălăm cu mirul credinței lucrătoare trupul Mântuitorului, și nu ne oferim la picioarele Lui întreaga viață, când nu suntem fiii luminii, când suntem fiii celui rău, când nu alegem să ne fie constructor al casei sufletului Bunul Dumnezeu, ci cumplitul și urâciosul diavol care ne păcălește cu plăcerile vremelnice ale vieții acesteia trecătoare, șubrezându-ne și dărâmându-ne cămara sufletului nostru.

Trăim în spațiul întinericului și al somnului spiritual când dorim să ne construim palate pe pământ, palate care sunt vremelnice și trecătoare, când punem accent pe partea materială a vieții noastre, și nu pe partea spirituală a acesteia, când nu imităm pe creștinii adevărați, modele de credință și virtuți, care își construiesc un adevărat univers spiritual în interiorul lor, o casă a sufletului trainică și frumoasă, în care domnesc doar virtuțile morale și creștine, în care Duhul Sfânt e prezent în orice clipă din zi și noapte. Trăim în spațiul morții când nu lăsăm lumina să intre din belșug prin ferestrele casei sufletului nostru, când nu aerisim mereu această casă, ca să lăsăm doar soarele iubirii, al rugăciunii, al smereniei să ne încălzească cămara inimii, când nu păzim cu strășnicie ușile încăperilor sufletului nostru, ca să nu lăsăm oaspeții nepoftiți să intre în ele, când lăsăm ca această casă a sufletului să fie ca un ogor plin de buruieni și de neghină, când nu ne construim o casă a sufletului în care doar bucuria Duhului Sfânt să fie prezentă, și nu tristețea, deznădejdea, singurătatea. Suntem orbi spiritual când lăsăm cumplitul diavol să ne fie oaspete permanent în casa sufletului și nu îl alungăm, nu închidem toate ferestrele și toate ușile sufletului, ca să nu aibă pe unde pătrunde nicicând în casa noastră.

Trăim în spațiul morții când întârzim mereu să ne apucăm de

orice lucru pe care ar trebui să-l facem, când abandonăm uneori cu desăvârșire lucrul nostru, fiindcă ni se pare prea împovăraător, când gustăm din dulceața nelucrării, când umblăm uneori fără rost, când vorbim în deșert, când amânăm rugăciunea, pocăința, când amânăm săvârșirea tuturor faptelor celor bune, când nu alungăm trândăvia din viața noastră și nu împlinim porunca apostolului: „Nevoiește-te cu nevoința cea bună întotdeauna”.

### **Suntem orbi spiritual când nu prețuim timpul vieții noastre.**

Suntem orbi sufletește când nu ne întrebăm: *Oare cât timp am rezervat pentru o rugăciune închinată cu inima, Domnului nostru drag, oare cât timp am rezervat pentru a aduce un strop de bucurie în sufletul unui semen care avea nevoie de sprijinul, ajutorul, alinarea, iubirea noastră, oare cât timp am petrecut într-o Sfântă Biserică, oare de câte ori am pășit în Casa Domnului nostru drag? Suntem orbi spiritual când avem timp doar pentru a ne oferi confortul material, și nu avem timp să ne bucurăm cu adevărat sufletul, nu avem timp pentru a face tot ce ne stă în putință pentru dobândirea Harului Sfânt, pentru mântuirea noastră, pentru atingerea adevăratei „ținte” a vieții noastre.*

### **Suntem orbi spiritual când uităm că:** Dar din dar se face Rai.

Suntem orbi spiritual și am dăruit foarte puțin, suntem zgârciți când dăruim semenilor noștri din timpul nostru, din darurile noastre, din iubirea noastră, dar nu suntem deloc zgârciți când e vorba de noi, când e vorba de a ne satisface toate dorințele și plăcerile lumii cosumeriste în care trăim. Suntem orbi spiritual când uităm că avem cu toții, obligația să folosim darurile primite de la Dumnezeu, împărtășindu-le cu iubire și semenilor noștri, dăruind la rândul nostru din tot ceea ce am primit, înmulțindu-ne astfel talanții cu care am fost înzestrați. Să ne ferim să ne mândrim cu talentele și calitățile noastre și niciodată să nu disprețuim pe cei care nu sunt înzestrați cu multe daruri, pentru că ceea ce avem nu este meritul nostru, ci **dar** de la Creatorul nostru. La Sfânta Liturghie, preotul zice: „Ale Tale dintru ale Tale, Ție Îți aducem de toate și pentru toate”.

### **Suntem orbi spiritual când nu înțelegem că limbajul iubirii**

**de semeni este compasiunea.** Suntem orbi spiritual când nu nutrim sentimente de compasiune, când suntem goi și împietriți sufletește, când suntem precum preotul și levitul din Pilda: *Samarineanul milostiv*, care nu au înțeles că mântuirea noastră depinde de cât suntem de milostivi, și despre care părintele Constantin Galeriu a spus: „O, sărmanii! Ei au trecut pe alături; pe alături nu numai de bolnav, ci pe alături de viața de veci, pe alături de Hristos, pentru că în bolnav era Hristos. Ei trebuiau să găsească sensul existenței în acel bolnav, pentru că Hristos e sensul vieții mele. Au trecut pe alături de viață, de sensul existenței.”

Suntem orbi și surzi spiritual când nu suntem îngăduitori, iertători, compătitori, empatici, milostivi, solidari, săritori, altruști, binevoitori, mângâietori, blânzi și buni cu semenii care au nevoie de ajutorul nostru, de încurajarea noastră, de compasiunea noastră, de rugăciunea noastră, de iubirea noastră necondiționată. Suntem orbi spiritual când nu înmulțim în jurul nostru bucuria comuniunii și prieteniei autentice, credința lucrătoare în iubire, dragostea creștinească. Suntem orbi spiritual când nu putem vedea limpede, adânc, cu iubirea lui Hristos în natura suferinței, când nu înmulțim semințele compasiunii peste tot în jurul nostru. Suntem orbi și surzi spiritual când rămânem insensibili, nesimțitori, cu sufletul înghețat de împietrire, la glasul suferinței, la strigătul de ajutor al aproapelui doborât de greutatea Crucii sale.

**Suntem orbi spiritual când ne îngropăm talanții**, când așa cum spunea Părintele Arsenie Boca, pribegim mulți ani în viață fără a ne lămuri un rost în lume, când pribegim fără rost, fără țintă, când căutăm toată viața fără să ne găsim rostul, sau fără să știm că l-am găsit.

Suntem orbi sufletește când nu înțelegem cele spuse de Părintele Gheorghe Calciu, că: „La slujirea Bisericii și la slujirea lui Dumnezeu fiecare este chemat. Fiecare a primit un talant și Dumnezeu îți cere să folosești talantul acesta spre înmulțirea faptelor bune, spre sporirea ta duhovnicească, spre înălțarea ta spre mântuire, ca să câștigi

iubirea lui Hristos, Care a venit în lume și S-a răstignit pentru noi". Omul orb spiritual își îngroapă acești talanți în lene, în indiferență, în egoism. Orbul spiritual nu muncește cu iubire și dăruire la locul unde a fost rânduit, faptele lui nu își au izvorul în iubirea de Dumnezeu și oameni, el se simte constrâns să-și facă munca, doar pentru a primi la sfârșitul lunii un salariu care să îi asigure traiul de zi cu zi. Nu muncește cu responsabilitate, cu credință, cu multă râvnă, dragoste și pasiune, nu dă tot ce are mai bun în el și nu pune o bucățică din sufletul său în tot ce face. Orbul spiritual este nefericit și neîmplinit, fiindcă nu a aflat care e adevărata lui menire pe pământ, fiindcă nu simte că ceea ce face e lucrul cel mai bun pe care poate să îl realizeze, nu simte că e lucrul plăcut lui Dumnezeu, nu este precum erau creștinii în primele veacuri ale creștinismului, adevărați râvnitori ai faptelor bune, bineplăcute Bunului Dumnezeu, care împloteau credința cu evlavie, cu milostenia și compasiunea, cu hărnicia și cinstea, care făceau totul întru slava lui Dumnezeu, care împloteau dragostea de Dumnezeu și aproapele cu smerenia, cu uitarea de sine, cu jefirea de sine, care își făceau datoria din convingere, din dragoste, și nu fiindcă așa s-a făcut dintotdeauna, pentru că așa se cuvine, ci fiindcă știau că adevărata mărturie a vieții creștine este focul și lucrarea râvnei de a plăcea lui Dumnezeu.

**Suntem orbi spiritual când suntem fii risipitori.** Oare câți dintre noi, nu am fost fii răzvrățiți și risipitori ai Tatălui nostru bun, iubitor, milostiv și iertător? Putini, foarte putini. De ce? Pentru că suntem orbi sufletește, fiindcă de multe ori am fost precum copacii uscați și fără rod, precum copacii uscați în care n-a pătruns seva vieții, fiindcă căința noastră a fost stearpă, nesinceră, nu a fost dusă până la capăt, rămânând doar la stadiul de gând, de vorbe, de dorință, dar nu și de împlinire prin faptă. Fiindcă, deși poate uneori ne-am căit sincer și curat, am uitat într-o clipă de ce ne-au dictat: conștiința, inima și sufletul, am uitat de începutul bun pe care l-am pus în viața noastră, și ne-am transformat din nou în omul vechi, rob al patimilor, ne-am transformat în omul lipsit de credință, iubire de Dumnezeu și semenii, în

omul orbit spiritual.

**Suntem orbi spiritual când suntem creștini căldicei și nu împlinim poruncile Domnului.** Suntem orbi sufletește când cunoaștem care sunt poruncile lui Dumnezeu și le încălcăm cu bună știință, slujind patimilor noastre interioare și patimilor lumii în care trăim, încercând să slujim la doi domni, neținând seama de cuvintele Evangheliei: „Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona” (Matei 6, 24); „Cine va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu” (Iac. 4, 4). „Înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu” (I Cor. 3, 19)”. Cei care se numesc pe sine creștini, dar nu urmează învățaturii Evanghelice în care se arată în ce constă adevărata slujire a lui Hristos, care îndrăznesc să îmbine slujirea lui Hristos cu slujirea lumii, râvnesc doar aparent pentru evlavie, aflându-se mereu într-o stare de căldicie, mereu balansând între adevăr și minciună, între bine și rău.

Suntem cu toții orbi spiritual când ne acoperim urâțenia sufletului cu masca evlaviei, însă această evlavie exterioară și buna-cuviință fățarnică nu pot să ne îndrepte neorânduiala lăuntrică și să-i acopere goliciunea rușinoasă. Suntem orbi la minte când ne aflăm într-o stare de jalnică auto-înșelare, de lipsă de griji, într-un somn duhovnicesc mortificator, și de aceea nici nu ne simțim starea periculoasă în care ne găsim. Lipsa grijii și neglijența (în cele duhovnicești) devin cauzele neștiinței și îngâmfwării noastre, cauza orbirii noastre spirituale.

**Suntem orbi spiritual când nu ne cercetăm pe noi înșine,** când ne lipsește dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele, fără să ne doară acest lucru, fără să ne mustre conștiința când cercetăm viața altora, dar nu o cercetăm pe a noastră și nu vedem câte lucruri avem de îndreptat în comportamentul nostru, când nu conștientizăm că ne numim creștini, dar ducem viață de păgâni, când nu ne vedem nimicnicia, ticăloșia și jalnica noastră josnicie. Suntem orbi spiritual când nu conștientizăm că avem nevoie să știm ce vrem de la viața

noastră, încotro mergem și unde vrem să ajungem, fiindcă altfel pășim hahotic și orbecăind prin existență și ajungem la un moment dat să ne simțim inutili, nemulțumiti de noi și lipsiți parcă de sens. Suntem orbi spiritual când nu ne întrebăm: *Cine suntem noi cu adevărat? Ce vrem de la viața noastră? Care sunt principalele emoții care ne guvernează viața? Care din ele sunt pozitive, constructive și care ne sunt dăunatoare? Ce vrem cu adevărat? Unde vrem să ajungem? Cine vrem să fim? Cum vrem să ne trăim viața? Ce înseamnă a te cunoaște pe sine? Avem noi credință cu adevărat sau avem mai mult o părere că suntem credincioși? În ce constă credința noastră? Cum ne arătăm noi credința noastră? Vrem să ne mântuim? Ce trebuie să facem ca să ne mântuim?* Așa cum spunea părintele Teofil Părăian fiecare dintre noi trebuie să răspundem la întrebarea: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”. Nu cu cuvântul, ci cu fapta, cu viața, cu gândurile, cu simțirile, cu ceea ce suntem noi. Dacă nu te cunoști, nu stii ce vrei, nu stii care îți sunt principiile și valorile, nu stii pe ce drum vrei să mergi în viață, nu stii la ce să spui „Da” și la ce să spui „Nu” și poate cel mai important - nu ȘTII CINE EȘTI! Orbii spiritual nu conștientizează că această cunoaștere de sine le va putea da putere interioară și atunci se vor putea obiectiva mai ușor în orice moment, vor putea înțelege dacă un lucru este bun sau mai puțin bun pentru ei și vor reuși să facă cele mai bune și mai folositoare alegeri. De asemenea vor învăța să-și depășească fricile, să-și motiveze acțiunile și să se bucure de cine sunt.

Cuviosul Paisie Aghorîtul spunea despre cercetarea de sine că: „Este cea mai folositoare dintre toate cercetările. Cineva poate cerceta multe cărți, dar dacă nu se supraveghează pe sine, toate cele citite sunt zadarnice. În timp ce, dacă ia aminte la sine și mai și studiază puțin, se folosește foarte mult. Și atunci purtarea lui devine fină în toate manifestările. Altfel face greșeli mari și nici nu-și dă seama”. Și cum orbul spiritual nu se cercetează pe sine, face greșeli multe și mari, nu știe cine este și obscuritatea lui interioară nu îl va mai lăsa să mai vadă ceva în altă parte”.

**Suntem orbi spiritual când amânăm pocăința.** Greșelile noastre se șterg prin baia Sfântă a Spovedaniei și astfel se rup paginile

păcatelor noastre, cartea vieții poate rămâne doar cu paginile curate, cu paginile unde ne sunt contabilizate doar faptele frumoase și plăcute lui Dumnezeu, doar faptele de care nu ne rușinăm, însă când suntem orbi spiritual nu conștientizăm că Sfânta Spovedanie trebuie să fie amănunțită, sinceră, curată, făcută cu căință și zdrobirea inimii, Spovedania, fiind una dintre cele mai mari Taine ale Bisericii, un binecuvântat dar, mărturisit de Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, după Învierea Sa, prin următoarele cuvinte adresate apostolilor Săi: „Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute.” (Ioan 20, 22-23).

Când suntem orbi spiritual ne murdărim în fiecare zi haina sfântă a Botezului, uneori chiar ne dezbrăcăm de această sfântă haină prin păcatele fără număr și mai grele, și mai ușoare. Și de aceea pentru a ajuta ochii inimii să vadă Lumina Învierii lui Hristos avem nevoie de Spovedanie pentru a învia din nou din moartea duhovnicească, avem nevoie de un nou botez al lacrimilor, care să alunge întunericul, care să alunge bezna ca de tăciune a sufletului, care să aducă lumina și bucuria ca rod al Duhului Sfânt.

Concluzionând, putem spune că sunt o mulțime de cauze ale orbirii spirituale: necredința, învîrtoșarea inimii, păcatele (invidia, ura și mânia dintre oameni, trufia minții, împietrirea inimii, slăbirea voinței și a conștiinței, necredința, îndoiala în credință, sectarismul, deznădejdea, mândria, sinuciderea, uciderea sufletească și trupească, avortul, divorțul, desfrâul, minciuna, iubirea de averi, zgârcenia, lăcomia, beția, lenea ș.a) care aduc în mintea omului: întuneric, tulburare, boală și orbire duhovnicească și, că mult mai grea și mai vrednică de plâns este orbirea minții, a inimii, a voinței și conștiinței, fiindcă și sufletul este cu mult mai de preț decât trupul. Orbirea sufletească este una din cele mai grele boli care duce la pierderea sufletului și la osânda lui veșnică. De aceea și vindecarea acestei boli este cu mult mai grea și mai importantă decât vindecarea orbirii trupești.



Să ne rugăm, aşadar, Bunului Dumnezeu să ne vindece de orbirea sufletească, să îndeparteze vălul gros şi murdar al patimilor noastre de pe ochii sufletului nostru! Să ne rugăm să rămânem mereu altoiţi în Taina Sfântului Botez, să ne rugăm să ne ajute să rupem toate mlădiţele pacatelor care au apărut sub Altoiul Botezului! Să ne rugăm să ne ajute să ne conştientizăm toate neputinţele, toate greşelile şi să dorim din toată inima să scăpăm de infirmitatea sufletească, să dorim din tot sufletul să ne pocăim cu toată smerenia, sinceritatea, cu multă zdrobire şi tânguire a inimii, să ne dorim să înviem din moartea păcatelor la o viaţă nouă trăită cu Hristos, în Biserica Lui cea Sfântă şi Apostolească, în spaţiul Învierii Sale, într-o continuă sfinţenie şi dragoste de cele duhovniceşti şi cereşti!

Să nu uităm niciodată că suntem fiii Tatălui ceresc, să ne gândim mereu la acest lucru şi să ne trăim viaţa încât să arătăm că suntem cu adevărat fii iubitori şi credincioşi ai Acestuia! Să nu uităm niciodată că Bunul Dumnezeu ne aşteaptă Acasă, chiar dacă ne-am trezit în ceasul al unsprezecelea din somnul spiritual, că ne aşteaptă să găsim drumul spre El, că ne aşteaptă să găsim calea cea bună, calea cea strâmtă, calea căinţei, luminii şi iubirii, calea care ne duce în braţele Sale iubitoare şi protectoare! Mare e bucuria lui Dumnezeu când un păcătos se pocăieşte şi se întoarce la El, mult ne iubeşte Bunul Dumnezeu şi multă valoare avem pentru El. Domnul nostru drag vrea să avem ochii sufletului larg deschişi spre Lumina lumii, spre Lumina Învierii lui Hristos, vrea să preţuim fiecare clipă a vieţii noastre – dar preţios al Său.

*Cristina Toma*

## RUGĂCIUNEA TINERILOR CARE VOR SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ

Doamne, Dumnezeuule al milostiviilor și a toată bunătatea, Care plinești cererile celor care Te cheamă cu credință, ascultă și nevrednica noastră rugăciune.

Tu vezi că vrem să ne unim viețile prin căsătorie. Tu vezi dorirea inimilor noastre și știi dacă este bună sau este rea.

Dacă este bineplăcut ție să luăm asupra noastră crucea căsătoriei, ajută-ne să biruim toate piedicile cu care vrăjmașul ne necăjește. Ajută-ne, Doamne, că la Tine este nădejdea noastră.

Daruieste-ne pace, dăruiește-ne liniște și sănătate sufletească și trupească. Ferește-ne de noroiul desfrâului, ferește-ne de căderea în poftete trupești. Luminează-ne mințile ca să nu fie întunecate de vrăjmaș.

Curățește-ne Tu, ca să nu ne întineze păcatul, întărește-ne să mergem pe calea cea îngustă, ocrotiți de Preacurata Ta Maică și de soborul tuturor sfinților.

Să avem o familie în care să strălucească făclia credinței și a virtuților, și pruncii noștri să fie călăuziți așa cum trebuie pentru a ajunge mădulare vrednice ale Bisericii Tale.

Iar dacă Tu știi că din anumite pricini ne este mai de folos să părăsim vrerea noastră și să nu pornim împreună pe drumul căsătoriei, ajută-ne să înțelegem aceasta și să părăsim voia noastră fără a fi cuprinși de tulburare sau de deznădejde.

Înainte Ta, Doamne, sunt viețile noastre. Rânduiește cu ele precum știi că este mai bine pentru noi. Ca văzând grija Ta să îți mulțumim și să Te laudăm până la sfârșitul zilelor noastre. Că Tu ești Dumnezeuul nostru și Ție slavă îți înălțăm, Tătalui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Ghid pastoral de catehizare a mirilor  
*Sub îndrumarea domnului Măriuța*



CiprianBăbușanu.ro

## Familia creștină



„Chip și asemănare” a lui Dumnezeu, omul, bărbatul și femeia, fiecare posedând umanul integral și deschis structural spre Dumnezeu, în Taina Nunții, prin demnitatea dăruită de Hristos Căsătoriei, deși păstrând alteritatea, devin una. Familia, unind bărbat și femeie, fiecare în autodăruire de sine spre celălalt, descoperindu-se pe sine prin altul, oferă singura perspectivă în înțelegerea misterului existenței umane într-o iubire, prin care se descifrează dinamica relației identitate-alteritate. Aceasta datorită faptului că în taina iubirii dăruirea de sine nu anulează identitatea ci o descoperă în plenitudinea sa.

Importanța pe care o are Căsătoria și unirea deplină în iubire a soților este dovedită și de felul în care apare ea prezentată atât în Vechiul Testament, fiind folosită ca metaforă pentru relația dintre Iahve și poporul Său (Os. 1,2 ; Ier. 2,3; ; Iez. 16,23 ; Is. 54,62 ș.a.), cât și în

Testament unde Căsătoria apare ca o figură profetică a unirii dintre Hristos și Biserica Sa (2 Cor. 11,2 ; Efes. 5,25-32; Apoc. 19,7 ; 21,9; Rom. 12,5 ; 1Cor. 6,15 ; 12,20-27). Din perspectiva teologică, și în întreaga Sfântă Scriptură, „în timp ce autoritatea finală este clar acordată tatălui, se arată că mama este cea implicată în îngrijirea copiilor”. Aceasta înseamnă că lumea își găsește restaurarea și împlinirea în Biserică”. Relația dintre soți trebuie să fie de jertfă iar atmosfera dintre ei de rugăciune. Iată cum putem aplica în viața noastră de zi cu zi modelul Hristos - Biserică.

Hristos Dumnezeu, Cel Unul din Treime a rânduit familia ca să-l scoată pe om din stăpânirea egoismului și să-l facă capabil de dăruire pentru un semen al său. A rânduit și a binecuvântat familia ca să dea o împlinire statornică sentimentelor puternice ale procreației, să nu-l lase pe acesta pradă manifestărilor lipsite de sens. Cel ce reface „e tot Hristos prin participarea la Nunta din Cana Galileii; re-face legătura dintre bărbat și femeie dar el este prezent real la fiecare nuntă și, ca cel ce participă la creare și la orice act de re-creare, re-crează, cu mâna Sa întinsă din înălțimea sfântului său locaș legătura dintre toți cei ce se unesc prin Taina Nunții”.

Prezentând teologia ortodoxă „cu ochiul iubirii, care este organul cunoașterii, însă fără idealizare”, Karl Christian Felmy observă că este un fapt tipic ortodox accentuarea experienței trăite în Biserică, în cadrul cultului. Ortodoxia, observă el, dezvoltă o teologie desfășurată de-a lungul cultului divin. Mirii sunt încoronați cu „cununiile”, semnul martirilor, și sunt întâmpinați cu imnul mucenicilor, ceea ce înseamnă că ei sunt chemați să depășească egoismul și individualismul omenesc printr-o viață de comuniune și de solidaritate. Prin harul Tainei Cununiei, cei doi miri sunt încorporați ca familie - în trupul Bisericii. În vechime, Taina Cununiei se săvârșea ca parte integrantă din Liturghie, la sfârșitul căreia mirii erau invitați să primească primii, în comun, Sfânta Euharistie.

Atunci când, înainte de Căsătorie Preotul dimpreună cu nașii și

tinerii logodnici se întâlnesc pentru a primi o serie de îndrumări, e imperios necesar a se preciza atributele fundamentale ale Căsătoriei creștine:

a) natura ei monogamică, deoarece ea implică o unire inseparabilă, trupească și sufletească, a două persoane. Combătând interpretarea Căsătoriei ca un contract temporar, Iisus Hristos apără caracterul ei unic; de aceea ucenicii I-au zis: „dacă astfel este pricina omului cu femeia, nu este de folos să se însoare (Mat. 19,10);

b) sfințenia trupului, deoarece trupul este „templul Duhului Sfânt” (I Cor. 6,19) și mădular al trupului lui Hristos. Trupul, deoarece a fost răscumpărat de Hristos (I Cor. 6,20), nu este pentru desfătare, ci pentru Domnul: „Fugiți de desfrânare. Orice păcat pe care-l va săvârși omul este în afară de trup. Cine se dă, însă, desfrânării păcătuiește în însăși trupul său” (I Cor. 6,18);

c) acceptarea și consacrarea reciprocă pentru o viață de comuniune, iubire și curăție: „căci bărbatul necredincios se sfințește prin femeia credincioasă și femeia necredincioasă se sfințește prin bărbatul credincios”(I Cor. 7,14). Conținutul căsătoriei stă în această comuniune totală, în care nimic nu este solitar, egoist sau impersonal. Distincția dintre bărbat și femeie este de natură personală și de responsabilitate, dar ea nu justifică nici superioritatea unuia asupra altuia, nici separarea, nici contradicția lor.

d) fecunditatea binecuvântată și transmiterea vieții prin nașterea de prunci. Femeia „se va mântui prin nașterea de fii” (I Tim. 3,15), dar nașterea de copii nu este singurul scop al căsătoriei: „Femeia nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; asemenea nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci femeia. Să nu vă lipsiți unul de altul decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea, și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina nestăpânirii voastre” (1 Cor.7,4-5).

Participând la Nunta din Cana Galileii, Iisus Hristos a binecuvântat Căsătoria, luând-o sub protecția Sa, redând familiei dimensiunea

originară de dinainte de cădere. Femeia creștină, este angajată plenar în iconomia mântuirii neamului omenesc: ea trebuie să conștientizeze că este izvor de viață și de înviere, sub raza transfiguratoare a harului dumnezeiesc, prin metamorfozele pe care le produce iubirea în "lăuntru omului, adică partea ființei sale unde sălășluiește viața afectivă, intelectuală, morală și religioasă". Prin căsătoria privită ca jertfă, „darurile și calitățile unuia se comunică celuilalt pe altarul familiei”.

OMUL este singura oglindă reală a lui Dumnezeu pe pământ, iar originea divină a omului explică, singură, aspirațiile lui către divin. Iar dacă lumea a fost creată pentru om, aceasta trebuia să devină „mediul transparent al lui Dumnezeu cel personal, și semn al iubirii Lui”. A iubi, înainte de toate, înseamnă, obligatoriu și firesc, a cunoaște. Cunoașterea umană se realizează – în contextul dimensiunii sociale a făpturii umane - prin comuniune, iar acest aspect definitoriu duce la înnoirea firii noastre omenești, la însănătoșirea și vindecarea ei. Subliniind necesitatea redimensionării hristocentrice a vieții noastre, nu facem decât să dăm mărturie că iubim Biserica și ne supunem ei de bună voie și cu drag, fiindcă prin cuvântul, prin slujbele și Tainele ei ne binecuvântează și ne sfințește, și în fiecare pas al vieții noastre ne povățuiește cu iubirea lui Hristos.

*Pr. Anăstăsoaiei Cristinel Vasile*

## Scrisoare de la Doamne



De multe ori mi-am pus o întrebare arzătoare:  
Dacă Dumnezeu mi-ar trimite azi, o scrisoare,  
Ce ar vrea să îmi transmită cu ajutorul ei, oare?  
Îndrăznesc să cred că, Doamne mi-ar scrie așa:  
Ți-am dăruit cu toată dragostea: libertatea, fiica mea,  
libertatea de a Mă iubi sau de a nu Mă iubi,  
de a Mă primi în sufletul tău sau de a nu Mă primi.  
Tu îmi spui de nenumărate ori că, sincer Mă iubești,  
dar prin faptele vieții tale, crezi că asta Îmi dovedești?

Mă iubești cu adevărat:  
când ești o creștină căldică  
Când ești o copilă alintată,  
neascultătoare, fără frică  
de a încălca legea Mea,  
fără frică de Judecata de Apoi?  
Când trec zile în șir fără



să-ți fie dor să vorbim amândoi?  
Când pendulezi între lumea  
cerească și cea pământească?  
Când uiți atât de ușor  
de învățătura Mea sfântă, cerească?  
Mă iubești cu adevărat,  
când nu-ți iubești la fel, toți semenii  
și iubirea pentru aproapele  
ți se împiedică de pietrele: judecății,  
egoismului, nesimțirii și  
împietririi sufletești, mândriei, răutății?  
Cel ce sincer Mă iubește, Îmi iubește  
necondiționat toți copiii.  
Mă iubești, când după Sfânta Liturghie  
Mă încui în Biserică  
și nu mă iei acasă, părăsindu-Mă  
până în următoarea duminică?  
Dacă M-ai iubi, ai ști  
că Mi-e dor mereu să vorbesc cu tine,  
că aş vrea să fii mereu înveșmântată  
în haină de rugăciune,  
că aş vrea să-Mi vorbești  
despre ale tale necazuri și bucurii,  
Despre neliniștile, dilemele,  
frământările sufletului și inimii.  
Mă iubești, când după ce te unești  
cu Mine prin Sfânta Împărtășanie,  
această legătură de iubire și  
de comuniune n-o întărești pentru veșnicie  
și o rupi îndată, cu ale tale mari  
și nenumărate greșeli, patimi și păcate,  
legându-te de cel viclean cu lanțuri

groase ferecate cu multe lacăte?  
Mă iubești, când nu ești recunoscătoare  
pentru darul minunat și prețios al vieții?  
Când nu îți înmulțești în fiecare clipă,  
cu credință, hărnicie, bucurie, toți talanții?  
Când rămâi insensibilă la frumusețea de basm  
a Creației ce la tot pasul te-nconjoară?  
Când lași întreaga ta ființă cuprinsă de tristețea  
și deznădejdea rea, încet să-ți moară?  
Să știi, draga mea copilă că iubirea  
nu înseamnă vorbe goale, fără de valoare.  
Iubirea înseamnă fapte, iubirea e roada dăruirii,  
iubirea e prietenie pură, e soare  
ce-ți umple sufletul de căldura  
și lumina comuniunii, de bucurie și speranță.  
Iubirea e sinceritate, e încredere, prețuire,  
respect, reciprocitate, iubirea e viață.  
Ce fericit aș fi, dacă M-ai iubi cu adevărat,  
sincer, cu întreaga ființă - necondiționat -  
și dacă cuvintele tale s-ar materializa  
în fapte, fiindcă atunci, da, M-ai iubi curat!  
Ce fericit aș fi dacă Mi-ai scrie și tu  
mai des scrisori cu ale tale gânduri și trăiri!  
Ce fericit aș fi dacă ți-ai număra nu numai  
încercările, ci și multele binecuvântări!  
Ce fericit aș fi dacă ai conștientiza că Eu  
îți sunt mereu alături și infinit te iubesc!  
Ce fericit aș fi dacă ți-ai dori fierbinte:  
pe tronul inimii tale, doar Eu să sălășluiesc!  
Să știi, draga mea copilă că aștept să îți dorești  
să vii cu drag la a noastră întâlnire.  
Să știi, draga mea copilă că Eu te înveșmânt

mereu în haină țesută cu fire de iubire,  
cu fire de iertare, cu fire de lumină,  
cu fire de Har, cu fire de grijă și milostivire.  
Te rog să nu te mai îndoiești niciodată  
de iubirea și de a Mea pronie!  
Te rog, așază-te mai des la masa sufletului  
tău și cu sinceritate-Mi scrie:  
scrisori de dor, de iubire, de cerere,  
de împărtășire a bucuriilor și durerilor!  
Căci Eu la toate îți voi răspunde cu răbdare  
și iubire și tu prin conținutul lor  
vei primi în dar: iubire, alinare,  
înțelepciune, Har și infinite binecuvântări.  
Te rog, așadar, copila mea dragă,  
să ne scriem tot mai des, sincere scrisori!  
Cu dragoste, Tatăl, Prietenul,  
Tovarășul tău pe drumul vieții,  
Cu dragoste, Ajutătorul și  
Sprijinatorul tău pe drumul Crucii.

*Cristina Toma*

## Nalbă mare



Nalba mare (*Althaea Officinalis*) e o plantă ierboasă întâlnită în zonele foarte umede, de la care se recoltează rădăcinile, frunzele și florile. Rădăcinile se spală, se despică și se usucă, iar frunzele se recoltează cu mâna, având grijă să nu fie atacate de insecte și apoi se pun în camere aerisite. Datorită mucilagiilor produse de nalbă, aceasta se folosește în special pentru căile respiratorii. Infuzia și decoctul sunt de ajutor și în cazurile de inflamare a

vezicii urinare, a diareii și a problemelor intestinale.

Nalba mare (*Althaea officinalis*) este o plantă erbacee, bianuală sau perenă, din familia Malvaceae, cunoscută sub denumirile populare de : nalbă albă, nalbă bună, nalbă de câmp, nalbă de luncă, rujă.

Plantă erbacee, bianuală sau perenă, cu tulpină dreaptă, înaltă de până la 1 m, ramificată și acoperită cu peri, cu flori mari de culoare roz-violacee cu vinișoare violete, frunze lung-pețiolate, verzi-albicioase și catifelate datorită perilor foarte deși. În flora spontană vegetează numai în zonele de câmpie, prin locuri ruderale, pe lângă drumuri, garduri și pe lângă zidurile caselor părăsite. Înflorește din iulie și până în septembrie.[2]

În scopuri medicinale se recoltează florile în timpul înfloririi, frunzele se recoltează înainte de înflorire și rădăcinile, când planta este uscata, înainte de a îngheța pământul, până sfârșitul lui noiembrie, rădăcina nu se spală de pământ, se curata de coaja, apoi se taie în bucăți, se usucă la umbra în locuri uscate și aerisite, așezate în straturi subțiri, se păstrează în săculeți de pânză, în locații uscate și aerisite.

#### Componenți principali

Mucilagii, zaharuri, amidon, substanțe grase, asparagină, pectine, betaină, substanțe rezinoase, tanin.

#### Proprietăți

- acțiune internă secretolitică pulmonară
- antiinflamatoare a aparatelor respirator, renal și gastrointestinal
- acțiune expectorantă și emolientă

#### Indicații

Intern, sub formă de ceai în inflamațiile căilor respiratorii; în tulburări gastrointestinale și în infecții renale.

Extern, cataplasme în: laringite, traheite, furunculoze și sub formă de gargară în: abcese dentare, amigdalite.

Sursa: [lumeasatului.ro](http://lumeasatului.ro), [wikipedia.ro](http://wikipedia.ro)

## Plăcintă cu brânză

### Ingrediente:

- 300 g brânză de vacă,
- 30 g unt proaspăt,
- 1/2 lingură făină,
- 2 ouă,
- 1/2 ceașcă lapte,
- sare,
- 2 linguri unt.



### Pentru aluat de plăcintă

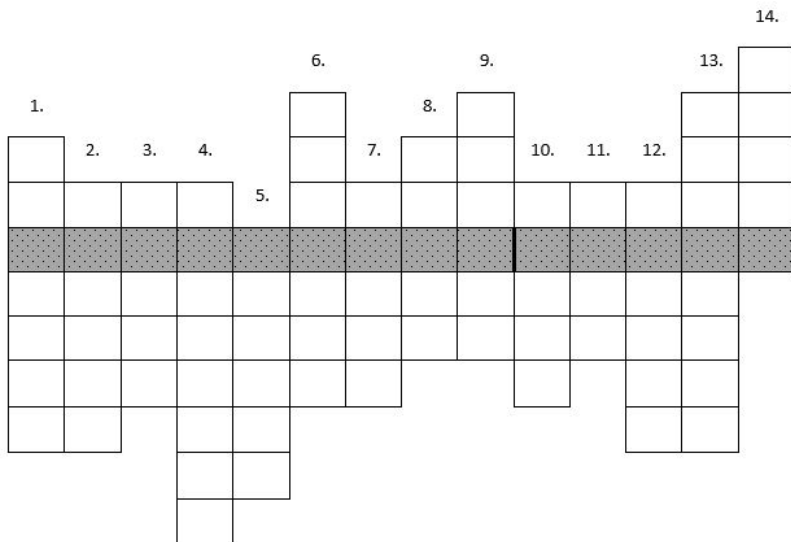
Se face un aluat de plăcintă. Se întinde foaia foarte subțire și, după ce s-a uscat puțin, se taie în bucăți de mărimea tăvii în care se va așeza plăcinta.

Se face o **umplură** din brânză de vacă și anume: se freacă într-un castron brânza cu untul, se adaugă ouăle, amestecând mereu și la urmă laptele și făina. Se potrivește de sare. Se unge tava cu unt, se pun 4 - 5 foi de plăcintă, unse între ele cu unt, apoi se mai așează câteva foi de plăcintă unse între ele cu unt. Se stropește cu unt și se dă la cuptor, la foc potrivit. Când s-a copt, se taie pătrate și se așează pe o farfurie. Se servește caldă cu smântână.

### Poftă bună!

*Sanda Marin, Carte de bucate*

## Omul și năzuințele sale



1. Prorocul supranumit profetul lacrimilor sau plângerilor.
2. Sfinții Cuvioși Sila, Paisie și Natan au viețuit la mănăstirea Sihăstria ...
3. Din ea se taie anafura pentru împărtășanie.
4. Răspântie de drumuri sau ...
5. Sfântul Împărat Constantin a văzut semnul ... pe cer înainte de lupta cu Maxențiu.
6. Înălțarea Domnului sau Ziua ...
7. Sfântul cinstit pe 27 mai s-a născut în ...
8. Călugăr = ...
9. Primul Sinod Ecumenic a avut loc la ...
10. Tirul era situat în apropierea orașului ...
11. Albastru deschis ca cerul.
12. A înainta = ...
13. Regiune istorică din nordul țării, al cărei nume se traduce prin "Țara Fagilor".
14. Floare roșie, sărbătorită prima dată anul acesta, pe 15 mai.

*Soluție: „Când te găsești în fundul prăpastiei să nu disperi, iar dacă ai ajuns în vârful muntelui să nu amețești. Și să știi că această a doua primejdie, este mai mare decât cea dintâi. Pentru că, în fundul prăpastiei apelezi la ... ca ... de putere. Când ai ajuns în vârful muntelui, uiți de ea.”*

Mitropolitul Bartolomeu Anania

Cosmina Ursu

## Doamne, înaripează-mi, Te rog, sufletul!



Doamne, ajută-mă să-i dăruiesc sufletului,  
aripi care să mă înalțe până la Tine -  
aripile iubirii autentice – iubire care te ridică  
din iadul unde întunericul de tăciune  
te orbește spiritual și te împinge în hăul păcatului –  
în hăul adânc al morții duhovnicești!  
Doamne, ajută-mă să-i dăruiesc sufletului,  
aripi de bucurie sfântă, aripi divine, îngerești-  
aripi care să mă ridice din iadul deznădejzii amare,  
din iadul tristeții adânci, întunecate  
și să mă înalțe curajos, spre cerul infinit  
al speranței, nădejzii, spre cerul credinței curate!  
Doamne, ajută-mă să-i dăruiesc sufletului,  
aripi luminoase, care să mă ajute să risipesc  
bezna dinlăuntrul meu, beznă care nu mă lasă  
să găsesc drumul spre Tine și vrea să rățăcesc  
la nesfârșit și să fiu o fiica risipitoare,  
ce se însoțește pe cale cu cel care vrea să mă adâncesc  
tot mai mult, și mai mult, în mocirla păcatului,  
și nu vrea să mă înalț spre culmile mântuirii.  
Nu vrea să mă ridic treaptă cu treaptă  
pe scara virtuților, scară ce duce spre Raiul fericirii,  
a fericirii veșnice, a fericirii comuniunii divine,



a fericirii – roada Duhului sfânt, mângâietor.  
Doamne, ajută-mă să-i dăruiesc sufletului,  
aripi de rugăciune, care să-mi aline fierbintele dor  
de bunătate, de blândețe, de sinceritate și adevăr,  
de smerenie, de iubire - dor curat de Tine -  
dorul cel mai puternic și mai arzător, care  
mă îndeamnă să mă înalț pe aripile iubirii divine,  
tot mai sus și mai sus, spre plus infinit,  
spre Tine, Doamne - Calea, Adevărul și Viața!  
Doamne, ajută-mă să-i dăruiesc sufletului,  
aripi de pace și liniște, să-i dăruiesc speranța  
și să-l scot din prăpastia adâncă a grijilor  
împovărătoare, să-l ridic până în brațele Tale –  
brațe calde, iubitoare și ocrotitoare, brațe  
care îl ajută să se ridice din a greutăților vale!  
Doamne, ajută-mă să-i dăruiesc sufletului,  
aripi diafane de lumină și iubire care zidește  
și înalță, iubire care vindecă și înnoiește,  
care transformă urâtul în frumos, și răul ce rănește,  
răul din spațiul morții - spațiul indiferenței,  
egoismului, invidiei și mândriei - în binele  
din spațiul luminos al Învierii Tale – spațiul vieții,  
spațiul faptelor bune, în care virtuțile  
se țin strâns de mână și învață să zboare împreună,  
spre Soarele Hristos – Mântuitorul!  
Doamne, ajută-mă să-i dăruiesc sufletului,  
aripi, ajută-mă să-i arat cât e de frumos zborul  
spre Cer, spre Acasă, spre nemurire! Doamne,  
umple-mi, golul de Tine, alină-mi dorul!  
Ridică-mă din moarte la viață, ajută-mă  
să îmi cunosc menirea și s-o împlinesc cu credință!  
Doamne, ajută-mă să am un crez frumos  
în viață și să îl împlinesc cât mai bine cu putință!  
Doamne, ajută-mă să-i dăruiesc sufletului,  
aripi cu care să zboare cu curaj, aripi de biruință  
în războiul cu îngerii întunericii! Doamne,  
spre Tine vreau să zbor, cu întreaga mea ființă!

*Cristina Toma*

## Ghicatori

1. Făt-Frumos pe el călare  
Trece zilnic la plimbare.

(Calul)

2. După sobă la bunica  
Toarce-ntruna mitica.

(Pisica)

3. Casă mare-și duce-n spate,  
Pe tălpici adevărate,  
Iar pe unde trece lasă  
Fir de-argint și de mătase.

(melcul)

4. Ne dă lapte, lână  
Vara stă la stână.

(Oala)

5. Nu-i bolnav, dar se prefacă  
Și-n noroi el baie-și face.

(Porcul)

6. Nu-l întrebi  
Și îți răspunde  
Cauți în jur  
Și nu știi unde-i.

(ecoul)

7. Animal cu chip de om  
Țopăie din pom în pom.

(maimuța)

8. Cenușiu, cu ochi sticloși  
Și cu colții fioroși  
Umblă-n haită prin pădure  
Și oițe-ar vrea să fure.

(îndul)

9. N-are gură, dar vorbește  
Și deloc nu obosește.  
Și în fiecare zi îți spune  
Tot ce se petrece-n lume.

(radio)

10. Patru picioare are,  
Dar să le miște  
Nu e în stare.

(masa)

(texte preluate)



## Să zâmbim mai des!

1. Un dulău patrula într-o zi prin cartierul său bine marcat. La un moment dat, zărește pe o poartă un anunț: NU INTRA - CÂINE RĂU!

Curios din fire, dulăul își ia inima în dinți, intră în curte și vede un pui de șoricar pe care îl întreabă:

- Tu ești, bă, câine rău?
- Da, răspunse șoricarul.
- De ce?
- Pentru că nu pap tot!

2. Se întâlnesc doi purici:  
- Unde te duci?  
- Păi, pe coasta Azor.

3. Un turist în vacanță îl întreabă pe un localnic dacă sunt crocodili în apă. Acesta îi răspunde că nu. Turistul începe să înoate și observă niște pete întunecate în apă, la câțiva metri de el. Se întoarce spre localnic:

- Sigur nu sunt crocodili aici?
- Nu, că le e frică de rechini.

4. Leul se trezește într-o dimineață simțindu-se cu adevărat important. Iese la plimbare și întâlnește o

maimuță pe care o întreabă:

- Care este animalul cel mai de temut din junglă?

Maimuța, tremurând, zice:

- Măria Ta, leule!

Mai târziu întâlnește o antilopă și o întreabă:

- Care este animalul cel mai de temut din savană?

Antilopa, tremurând, zice:

- De departe Măria Dumneavoastră, leule!

Mai încolo, leul întâlnește un elefant și întreabă:

- Care este animalul cel mai fioros din junglă?

Ca din pușcă, elefantul încolăcește leul cu trompa și începe să-l izbească de copacii din stânga și din dreapta. Și tot așa de câteva ori, după care îl aruncă de pământ și începe să sară pe el cu toate cele patru picioare ale sale. Când îi dă drumul, leul se trage deoparte, se scutură de praf și, încă amețit, zice:

- Și tu, elefantule! Numai din



## Cronica parohiei

### Botezuri

⌘ La data de 7 mai 2023, părinții **Știrbu Ion Victor** și **Știrbu Georgiana Bianca** și-au creștinat băiețelul **Știrbu Ioan Marc**, având ca părinți spirituali pe **Mihalache Rareș Ion** și **Mihalache Teodora**



⌘ La data de 27 mai 2023, părinții **Stepanenko Denys** și **Stepanenko Olgha** și-au creștinat fetița **Stepanenko Jadonija**, având ca părinți spirituali pe **Ana Maria Popăovici** și **Victor Ioanichie**.

⌘ La data de 27 mai 2023, s-a creștinat fetița **Radu Ina**, având ca părinți spirituali pe **Rontea Paul**, **Onofrei Roxana** și **Butea Cristina**.

### Căsătorii

⌘ La data de 27 mai 2023 și-au unit destinele **Aldea Claudiu Ștefan Paul** și **Aldea Silvia Luisa Maria Diana**, având ca părinți spirituali pe **David Ștefan** și **David Antonia**.

⌘ La data de 27 mai 2023 și-au unit destinele **Andrei Adrian** și **Horciu Tăcutu Ștefana-Diana**, având ca părinți spirituali pe **Mihai Neculai** și **Iustina, Marțian, Adrian, Adela, Raluca**.

⌘ La data de 27 mai 2023 și-au unit destinele **Matei Cornel Constantin** și **Stan Monica Aurora**, având ca părinți spirituali pe **Butuc Viorel Gabriel** și **Butuc Corina**.

### Răposați

⌘ La data de 9 mai 2023 a fost înmormântată **Chele Ana**, adormită întru Domnul la 8 mai 2023.

cauză că nu știi răspunsul, nu trebuie să îți ieși în halul ăsta din pepeni!

5. - Cum recunoști genul unui cățeluș?

- Îi dai o bucățică de șunculiță pe la năsuc. Dacă e bucuros, e băiețel. Dacă e bucuroasă, e fetiță.

6. Sărea o broscuță fericită prin pădure, când întâlnește o broască ghicitoare.

- Broască ghicitoare, îmi zici și mie viitorul?

- Da. Săptămâna viitoare vei face fericită o tânără frumoasă.

- Chiar așa? Mă va săruta și mă voi preface în prinț?

- Nu, va lua un 10 la biologie.

7. O furnică vede la știri un accident între un elefant și un

hipopotam. Imediat, dă telefon să afle locul accidentului.

- De ce vă interesează, întrebă operatoarea, vreuna dintre victime vă este rudă?

- Nu, vreau să mă duc să donez sânge!

8. Un slab către un gras:

- Domnule, da' ce gras sunteți!

- Da, știu, mama voia gemeni, apoi s-a răzgândit.

9. Vede un băiețel ceva scris pe un gard: „Atenție! Papagal rău!”.

Intră el să vadă grozăvia și se apropie de colivie.

- Grivei, sari pe el!

*(Texte preluate)*



Un radio pentru cei mici, dar și pentru mămică, tătici, bunici

[www.radiociufulici.ro](http://www.radiociufulici.ro)

## Cine știe, răspunde!

### Știință

1. Cum se numește partea colorată a ochiului uman?
2. Din ce fruct se face cidrul?
3. Câte secunde sunt într-o oră?
4. Ce studiază etimologia?

### Literatură

5. În ce an s-a născut William Shakespeare?
6. Cine a scris opera „Cireșarii”?
7. Cine a scris „Metamorfoza”?
8. Cum sunt numite operele autorilor necunoscuți?

### Istorie

9. Spuneți anul în care au avut loc următoarele evenimente: prima universitate fondată la Bologna, Italia?
10. În ce an a fost înființată China comunistă?
11. În ce an Martin Luther lansează Reforma?
12. Ce nume a primit în anul 1924 fostul Sankt Petersburg?

### Geografie

13. Denumiți țara în care pot fi găsite aceste repere: Piramida Giza și Sfinxul Mare
14. În ce țară se află Statuia Libertății?
15. Care este cea mai puțin populată țară din Europa?
16. Care este cea mai mică țară din lume?



*Carmen Vîntu*

## Soluții

### Soluții rebus numărul anterior:

Soluții rebus anterior:

1. Egipteanca
2. calendarul
3. rug
4. Midichia
5. Caliopie
6. asin
7. împărăție
8. arginți
9. priveghea

10. Măslinilor
11. cruce
12. tâlhari
13. bucurie
14. Lazăr

Soluție: „Dacă nu ne ridicăm crucea, să nu așteptăm Învierea!” Părintele Efrem Filotheitul

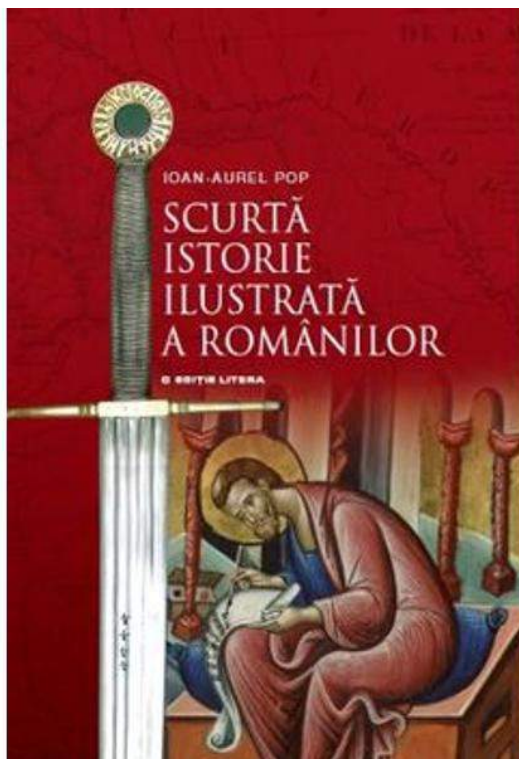
### Soluții rubrica „Cine știe, răspunde!”:

1. Iris
2. măr
3. 3600
4. originea cuvintelor
5. 1564
6. Constantin Chirița
7. Franz Kafka
8. anonime
9. 1088
10. 1949
11. 1517
12. Leningrad
13. Egipt
14. Statele Unite ale Americii
15. Vatican
16. Vatican



## Scurtă istorie ilustrată a românilor

de Ioan-Aurel Pop



„Românii și-au făcut istoria așa cum s-au priceput, nici mai bine, nici mai rău decât alte popoare. Istoria lor nu a fost pură sau imaculată, dar nici oribilă și plină doar de dezastre. A fost de toate felurile, ca viața, fiindcă istoria înseamnă viață. Este important de știut că românii există și ei între națiunile lumii, că au o țară sau chiar două țări ale lor, cu un trecut bogat, cu Dunărea și cu Munții Carpați, cu țăranii Maramureșului, uitați parcă de timp, cu mănăstirile pictate ale Moldovei, cu delta Dunării și cu Marea Neagră, cu podgoriile de la Cricova și clopotele mănăstirii Căpriană, cu aurul Apusenilor și cu cetățile de pe Nistru, cu Eminescu, Blaga, Enescu sau Brâncuși, cu



oameni care mai așteaptă încă să fie cunoscuți. Ei au un mesaj de transmis pentru comunitatea internațională și țin mult la acest mesaj al lor.”

Sursa: <https://www.clb.ro/scurta-istorie-ilustrata-a-romanilor-0000181750--p345439.html>



Ioan-Aurel Pop (n. 1 ianuarie 1955, Sântioana, Țaga, Cluj, România) este un istoric român, profesor universitar (din 1996) și rector al Universității Babeș-Bolyai din Cluj (2012-2020), membru titular (din 2010) și președinte (din 2018) al Academiei Române.

Opera sa este axată pe cercetarea istoriei medievale a românilor și a Europei Centrale și de Sud-Est (instituțiile medievale românești, formațiuni politice româno-slave din Transilvania, raporturile românilor din Transilvania cu spațiul românesc extracarpatic, influența bizantină asupra românilor, raporturile Transilvaniei cu Europa Centrală și Occidentală, structura etnică și confesională a Transilvaniei). Este adept al curentului naționalist. După apariția cărții *Istorie și mit în conștiința românească* a lui Lucian Boia, Ioan-Aurel Pop a publicat o carte în replică, respingând parțial teza deconstructivistă a istoricului bucureștean. A elaborat de asemenea manuale școlare alternative pentru liceu.

Sursa: [https://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan-Aurel\\_Pop](https://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan-Aurel_Pop)



Prin **serviciul de catering** dorim să venim în ajutorul dumneavoastră prin livrarea la domiciliu, pe bază de comandă, a produselor tradiționale de sărbători, a produselor pentru pomeniri, precum și a produselor gătite pentru diverse evenimente.

Meniuri începând de la 10,5 lei. Cozonac la 14 lei/buc.

Pentru comenzi ne puteți găsi la Centrul social-educativ „Popasul Iubirii Milostive” din cadrul Parohiei „Sf. Voievozi” din Săvinești.

E-mail: [centrul.social@gmail.com](mailto:centrul.social@gmail.com)

Tel.: 0233 280 570

0744 655 366

0740 088 199

0751 250 508

**Parohia  
„Sf. Voievozi”  
din  
Săvinești  
vă pune la  
dispoziție**



**Preț 10 lei**



**Preț 10 lei**



**Preț 10 lei**

**Fondurile  
colectate  
vor sprijini  
proiecte  
sociale**

**Siropuri** făcute în casă, 100% naturale și cu un gust autentic, fără conservanți sau coloranți, din fructe și plante atent selecționate. **Dulceață și gemuri tradiționale** preparate artizanal din fructe de cea mai bună calitate. **Semne de carte, traiste, huse pentru telefoane** cu motive tradiționale românești. Pentru comenzi sunați la telefon 0741 789 555 sau 0744 655 366, sau accesați site-ul [www.retetedelabunica.eu](http://www.retetedelabunica.eu)



**Preț 5 lei**



Editura **Jurnal Spiritual** a lansat un nou calendar, care conține 365 de cuvinte duhovnicești pentru fiecare zi din an.

Preț de achiziție 20 lei.

Puteți comanda Calendarul la adresa de email: [vanzari.fundatie@gmail.com](mailto:vanzari.fundatie@gmail.com) sau la nr. de telefon:

0741 789 555



Vi s-a făcut poftă de gustul din copilărie  
al mâncării de la bunica?

Vă așteptăm pe

[www.retetedelabunica.eu](http://www.retetedelabunica.eu)



SIROPURI

DULCEȚURI

GEMURI

ZACUSCĂ

TOCANĂ





„Să îți sprijini întotdeauna rugăciunea pe fapte.”  
([www.jurnalspiritual.eu](http://www.jurnalspiritual.eu))